

VELKOLEPÁ CESTA, KTERÁ MŮŽE SPASIT SVĚT.

VĚŽ ÚSVITU

SARAH J. MAASOVÁ

COO
BOO

Věž úsvitu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová
Věž úsvitu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SARAH J. MAASOVÁ

VĚŽ
ÚSVITU

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

*Pro mou babičku Camillu,
která překonala hory a moře
a jejíž pozoruhodný život je mým
nejoblíbenějším epickým příběhem.*

Úzké moře

Severní světadíl

Antica

Aksarská oáza

Ombrické ostrovy

Severní poušť

Jižní světadíl

Rubínové ostrovy

Asimilské hory

Sesterská cesta

Tavanské hory

Dorgoské vrchy

Eridanské hnízdiště

Dagulská vysočina

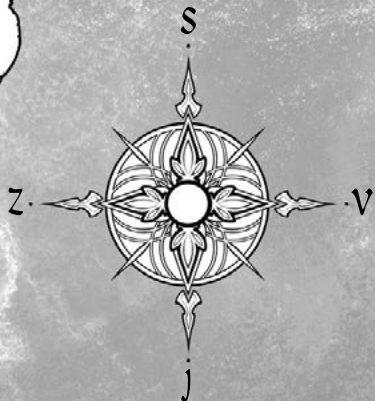
Eidolonská strážní věž

Poušť Kyzultum

Cesta učenců

Balhrun

Tigana

I. ČÁST

MĚSTO BOHŮ

1

Chaol Westfall, někdejší kapitán královské stráže, nyní pobočník nově korunovaného krále Adarlanu, zjistil, že je jeden zvuk, který nenávidí víc než kterýkoli jiný.

Kola.

Zvláště když kodrcala po palubě lodi, na níž strávil uplynulé tři týdny při plavbě rozbouřenými vodami. Teď rachotila a cvakala po naleštěných podlahách ze zeleného mramoru a složitých mozaikách v zářivém paláci khagana jižního světadílu v Antice.

Chaol nemohl dělat nic jiného než sedět na kolečkovém křesle, na které pohlížel jako na vězení i jako na jediný způsob, jak procestovat svět, a tak pozorně zkoumal rozlehlý palác vystavěný na vrcholku jednoho z bezpočtu kopců hlavního města. Veškerý materiál na jeho stavbu byl přivezený z některé části khaganovy mocné říše na počest všech jeho území.

Nablýskané zelené podlahy, po kterých jeho křeslo právě kodrcalo, pocházely z lomů na jihozápadě světadílu. Rudé sloupy opracované do podoby mohutných stromů, které natahovaly nejvyšší větve po kupolovitých stropěch, jež tvořily jeden nekončící přijímací sál, sem byly dopraveny z písečných pouští na severovýchodě.

Mozaiky, jež střídaly zelený mramor, vytvořili řemeslníci z Tigany, dalšího z významných khaganových měst na hornatém jižním pobřeží světadílu. Každá zpodobňovala scénu z bohaté, kruté a slavné minulosti khaganátu: Staletí, která předkové zdejších lidí prožili jako nomádi na hřbetech koní v travnatých

stepích na východním kraji světadílu; vzestup prvního khagana, válečníka, který sjednotil roztráštěné kmeny do dobovačného vojska, jež postupně dobylo světadíl a pomocí vychytralosti a geniální strategie založilo říši, již se nikdo nemohl rovnat. Následovala vyobrazení následujících tří staletí, kdy různí khaganové říši rozšiřovali, přerozdělovali bohatství stovky krajů po celém území, budovali nesčetné mosty a cesty, které je spojovaly, a pevnou rukou nezpochybnitelně panovali širému kontinentu.

Třeba mozaiky ukazovaly i to, čím mohl být Adarlan, napadlo Chaola, když mezi vytesanými sloupy a pozlacenými kupolemi zazněly tlumené hlasy shromážděných dvořanů. Pokud by ovšem Adarlanu nevládl muž ovládaný démonickým králem posedlým tím, že jejich svět změní v místo, kde bude hostit své hordy.

Chaol otočil hlavu a podíval se nahoru na Nesryn, která s kamennou tváří tlačila jeho křeslo. To, jak její tmavé oči tékaly po tvářích všech kolemjdoucích, po každém okně a sloupu, naznačovalo zájem o khaganův rozsáhlý domov.

Na dnešek si ponechali svůj nejlepší oděv a nově jmenovaná kapitánka stráží vypadala v uniformě šarlatové a zlaté barvy opravdu nádherně. Netušil, kde Dorian uniformu, kterou on sám kdysi s hrdostí nosil, našel.

On sám se chtěl původně obléct do černé jednoduše proto, že jiné barvy... Nikdy se necítil dobře v jiných barvách než v rudé a zlaté svého království. Jenomže černá se stala barvou Erawanových stráží šířených valgy. Nosili černé uniformy, když rozsevali strach ve Zlomuvalu a když pochytili, mučili a nakonec povraždili jeho muže.

Potom je pověsili na bránu paláce a nechali je tam houpat ve větru.

Sotvaže se dokázal podívat na strážce, které míjeli cestou sem, jak na ulicích, tak zde v paláci. Byli hrdí a ostražití, na zádech měli meče a u boků dýky. Dokonce i teď musel potlačit nutkání ohlédnout se chodbou k místům, kde strážce stály na hlídce přesně tam, kde by rozmístil své vlastní muže. Kde by

nepochybně stál i on sám a vše sledoval, zatímco by přicházeli vyslanci cizího království.

Nesryn zachytila jeho pohled. Bez mrknutí na něj upřela ebenově černé oči. Po ramena dlouhé černé vlasy se jí při každém kroku zavlnily. Na její krásné, vážné tváři nebyl patrný náznak neklidu. Žádná známka toho, že se mají setkat s jedním z nejmocnějších mužů na světě – s mužem, který by mohl změnit osud jejich světadílu ve válce, jež právě vypukla v Adarlanu a Terrasenu.

Chaol se beze slova obrátil vpřed. Nesryn ho varovala, že zdi, sloupy a klenuté průchody mají uši, oči a ústa.

Při tom pomyslení se zarazil, aby se nezačal neklidně popotahovat za oblečení, pro které se nakonec rozhodl: světle hnědé kalhoty, po kolena vysoké boty v kaštanové barvě, bílou košili z nejjemnějšího hedvábí, kterou z větší části zakrývala tmavá modrozelená kazajka. Ta působila dost prostě a její cenu prozrazovaly jen ozdobné měděné přezky vepředu a záblesk propracované zlaté výšivky kolem vysokého límce a okrajů. Na koženém opasku neměl zavěšený meč a nepřítomnost té důvěrně známé váhy cítil jako odřatou končetinu.

Nebo nohy.

Dva úkoly. Měl tu dva úkoly a stále si nebyl jistý, který z nich se ukáže být nesplnitelnější:

Přesvědčit khagana a jeho šest případných dědiců, aby jim propůjčili svá početná vojska pro válku s Erawanem...

Nebo najít v Torre Cesme léčitele, který by objevil způsob, jak ho uzdravit, aby dokázal znovu chodit.

Který by ho dal opět do pořádku, pomyslel si s nemalým záchvěvem znechucení.

Nenáviděl ta slova. Skoro stejně jako rachocení kol. *Dát někoho do pořádku.* Přestože právě o to chtěl pověstný léčitelé prosit, ta fráze ho dráždila. Zvedal se mu z ní žaludek.

Raději vypudil ta slova a myšlenku z hlavy. Nesryn následovala téměř neslyšný hlouček sluhů, kteří je doprovázeli z přístavu klikatými a prašnými dlážděnými ulicemi Anticy až ke

svažující se hlavní třídě a ke kupolím a třiceti šesti minaretům samotného paláce.

V nesčetných oknech, na lampách a na dveřích visely pruhy bílé látky – od hedvábí po plst a len. Nejspíš proto, že zemřel nějaký důležitý dvořan nebo vzdálený příbuzný královské rodiny, pošeptala mu Nesryn. Rituály spojené se smrtí se v přemnohých královstvích a územích pod vládou khaganátu lišily a často splývaly, ovšem bílá látka byla odkazem staletí, kdy khaganovi lidé putovali po stepích a ukládali své mrtvé k věčnému odpočinku pod zraky hvězd na nekonečné obloze.

Když však projížděli městem, nepanoval tam smutek. Míjeli je pospíchající lidé v rozmanitých oděvech, obchodníci vyvolávali své zboží a akolytové před chrámy ze dřeva či z kamene kynuli kolemjdoucím, ať navštíví jejich svatostánek. V Antice měli domov všichni bohové, vysvětlila mu Nesryn. Nikde nebyl patrný žal, dokonce ani v paláci, na nějž shlížela jasná věž ze světlého kamene na vrcholu jižních kopců.

Torre. Věž, v níž přebývali nejlepší léčitelé z rodu smrtelníků. Chaol se na ni snažil příliš dlouze nedívat skrz okna kočáru, ačkoli mohutnou věž bylo možné vidět téměř z každé ulice a zákoutí v Antice. Žádný ze sluhů se o ní nezmínil, ani na tu obří stavbu, která by se mohla směle rovnat i khaganově paláci, nepoukázal.

Ne, sluhové toho cestou moc nenamluvili, ani pokud šlo o smuteční zástavy třepotající se v suchém větru. Všichni, jak muži, tak ženy, mlčeli, měli lesklé rovné tmavé vlasy a každý byl oděný ve volných kalhotách a vzdušných halenách v kobaltových a krvavě rudých odstínech s bledě zlatou výšivkou. Byli to placení sluhové, ale současně šlo o potomky otroků, které kdysi vlastnil khaganův rod. Do doby, než předchozí khagan, vizionářka a buřička, v minulé generaci nepostavila otroctví mimo zákon v rámci bezpočtu zlepšení, jež říši přinesla. Khagan osvobodila své otroky, avšak ponechala si je společně s jejich dětmi jako placené služebnictvo. A nyní to byly děti jejich dětí.

Nezdálo se, že by se komukoli ze sluhů nedostávalo jídla nebo peněz, a žádný z nich nedal najevo sebemenší strach, když Chaola s Nesryn doprovázeli od lodi k paláci. Současný khagan se podle všeho choval ke sluhům dobře. Snad v tom bude pokračovat i jeho dědic, jenž zatím nebyl určen.

Oproti Adarlanu nebo Terrasenu rozhodoval o tom, kdo převezme vládu nad říší, khagan a stáří ani pohlaví jeho dětí v tom nehrály roli. Khagan se snažil mít co nejvíce dětí, aby měl hodně dědiců, což ovšem volbu příliš neulehčovalo. Když se k tomu přidalo soupeření mezi královskými dětmi... V podstatě šlo o krvavou hru, jejímž jediným cílem bylo dokázat otci nebo matce, kdo je nejsilnější, nejmoudřejší a nejlépe připravený vládnout.

Zákon vyžadoval, aby khagan uschoval v neoznačené skrýši zapečetěnou listinu, v níž uváděl svého dědice, pro případ, že by si ho smrt vzala předtím, než bude moct své rozhodnutí veřejně oznámit. Mohl svou volbu kdykoli změnit, listina však sloužila k tomu, aby zabránila jediné věci, které se khaganát obával od doby, kdy první khagan sjednotil království a území na světadíle: zhroucení. Ne v důsledku cizího vpádu, ale kvůli vnitřním rozbrojům.

První khagan z dávných dob byl moudrý. Khaganát ani jednou během tří set let nepostihla občanská válka.

Nesryn teď Chaola tlačila kolem elegantně se uklánějících sluhů, kteří se zastavili mezi dvěma gigantickými sloupy, do krásné, bohatě zdobené trůnní síně, jež se před nimi otevírala a kde se kolem zlatého stupínku zářícího v poledním slunci shromáždily tucty dvořanů. Chaol se v duchu ptal, kdo z pěti lidí stojících před mužem na trůně bude jednoho dne vybrán, aby vládl říši.

V sále zaznívalo jen šeleštění oděvů čtyř tuctů lidí, které Chaol spočítal během pár okamžiků. Ti vytvářeli po obou stranách lesknoucího se trůnu stěnu z hedvábí, těl a šperků, uličku, jíž ho nyní Nesryn vezla.

Šustění oblečení a kodrcání a skřípot kol. Nesryn je ráno naolejovala, jenže týdny na moři se na kovu podepsaly. Každé

zadrhnutí a zavržení znělo, jako když někdo přetáhne hřebíky po kameni.

Chaol přesto držel hlavu hrdě pozvednutou a seděl vzpřímeně.

Nesryn zastavila v uctivé vzdálenosti od stupínku – od zdi tvořené pěticí královských dětí. Všichni synové a dcery byli na vrcholu sil a tvořili hráz mezi nimi a svým otcem.

Hlavním úkolem princů a princezen byla ochrana císaře. Byl to nejsnadnější způsob, jak dokázat svou oddanost a potvrdil, že jsou hodni stát se jeho dědicem. A těch pět, co stálo před nimi...

Chaol nasadil nicneříkající výraz, když je opět přepočítal. Jen pět. Ne šest, jak mu pověděla Nesryn.

Nepátral však v síni po chybějícím královském potomku a místo toho se uklonil. Poslední týden na moři ten pohyb stále dokola cvičil, zatímco horko narůstalo a vzduch byl čím dál sušší a prodchnutý slunečním žářem. Provádět ten pohyb v křesle Chaolovi pořád připadalo nepřírozené, přesto se hluboce uklonil, až se zahleděl na netečné nohy, dokonale nablýskané hnědé boty a na chodidla, která necítil a s nimiž nemohl cokoli dělat.

Zašelestění látky po jeho levici mu prozradilo, že se mu Nesryn postavila po bok a také se nanejvýš zdvořile uklonila.

Zůstali tak po tři nadechnutí, jak podle Nesryn vyžadoval protokol.

Chaol tu chvíli využil k tomu, aby se uklidnil a přestal myslet na to, jak je jejich úloha důležitá.

Kdysi dokázal zachovávat dokonalý klid. Roky sloužil Dorianovu otci a bez mrknutí přijímal rozkazy. A předtím snášel svého otce, nynějšího pravého lorda z Anielle, jehož slova zasažovala stejně kruté rány jako jeho pěsti.

Titul lorda před Chaolovým jménem byl výsměch. Výsměch a lež, které se Dorian navzdory Chaolovým námitkám odmítal zříct.

Lord Chaol Westfall, pobočník krále.

Nenáviděl ta slova ještě víc než zvuky, které vydávala kola křesla. Víc než tělo, jež teď od pasu dolů necítil, tělo, jehož nehybnost ho i po všech těch týdnech překvapovala.

Byl lordem, a přitom pánem ničeho. Pánem křivopřísežníků. Pánem lží.

Když se Chaol napřímil a pohlédl do šikmých očí bělovlasého muže na trůně, na khaganově vrásčité hnědé tváři zahrál nepatrný vychytralý úsměv... a Chaola napadlo, jestli si to khagan také uvědomuje.

❧ 2 ❧

Nesryn měla pocit, že její život má dvě stránky.

V jedné nyní byla kapitánkou adarlanské královské stráže, která králi přísahala, že se postará, aby se muž na kolečkovém křesle vedle ní uzdravil a získal od muže sedícího před ní co největší vojsko. Tato část jejího já sebejistě stála se vztyčenou hlavou a s rukama dostatečně daleko od zdobeného meče u boku, aby bylo zřejmé, že nepředstavuje hrozbu.

Pak tu byla její druhá část.

Ta, kvůli níž musela potlačit slzy, jakmile spatřila věže, minarety a kupole města bohů, jež se vynořovaly na obzoru, když připlouvali, a zářící sloup Torre vypínající se nad nimi. Jakmile opustila přístav a ucítila vůni uzené papriky, pronikavý závan zázvoru s lákavě sladkým podtónem kmínu, hluboko v duši pochopila, že je *doma*. Že v Adarlanu žila, sloužila mu a že by zemřela pro svou zemi a rodinu, kterou tam zanechala, jenže toto místo, kde kdysi žil její otec a kde se dokonce i její matka narodila v Adarlanu cítila příjemněji... Tady žil její lid.

Jejich kůže měla různé odstíny hnědé. Řada z nich měla černé vlasy – *její* vlasy. Oči měli šikmé i široké, velké i úzké, v barvě ebenu, kaštanů a vzácně také oříšků a zeleně. Její lid. Představovali směsici království a území, a přitom... Na ulicích nikdo nikomu nespílal. Nikdo tu neházel kameny po dětech. Tady by si děti její sestry nepřipadaly jiné a nechtěné.

A ta část její duše... Přestože se držela hrdě zpřímá, kolena se jí třásla při pomyšlení na to, kdo – *co* – před ní stojí.

Nesryn se neodvázila svému otci říct, kam se vydává a co tam má vykonat. Prozradila mu jen, že ji král Adarlanu pověřil úkolem, a ona proto bude na čas pryč.

Otec by jí nevěřil. Ona sama tomu nevěřila.

O khaganovi si doma za zimních večerů šeptali před krbem napínavé příběhy, a když hnětli nekonečné bochníky chleba pro rodinnou pekárnu, vyprávěli si neskutečné legendy o jeho potomcích. Pověsti jejich předků ji někdy ukolébávaly do sladkého spánku, jindy kvůli nim ale nezamhouřila oka hrůzou, jež jí svírala srdce.

Khagan byl živoucím mýtem. Byl stejně tak bohem jako třicet šest božstev, která vládla tomuto městu a říši.

V Antice se nacházelo stejné množství chrámů zasvěcených těmto bohům jako památníků jednotlivých khaganů – pokud těch nebylo ještě víc.

Právě od nich odvozovalo město svůj přídomek – od božstev i od živého boha sedícího na slonovinovém trůně na zlatém stupínku.

Ten byl skutečně z čistého zlata, jak se tradovalo v pověstech, které jí šeptem svěřoval otec.

A khaganových šest dětí... Nesryn je dokázala všechny pojmenovat, aniž by jí byly představeny.

Nepochybovala, že by to svedl i Chaol, který se na setkání s nimi důsledně připravoval během plavby.

Takto ovšem jejich setkání probíhat nemělo.

Zatímco *ona* během těch týdnů bývalého kapitána seznamovala se svou domovinou, on jí na oplátku přibližoval dvorský protokol. Málokdy se do ceremonií přímo zapojoval, ovšem za dobu, co sloužil králi, jich dost zažil.

Jako divák sledující hru, v níž se nyní měl stát hlavním hráčem. A sázky byly nepředstavitelně vysoké.

Mlčky čekali, až khagan promluví.

Když procházeli palácem, Nesryn se snažila příliš vyjeveně nerozhlízet. Za ta léta, co Anticu navštěvovala, sem ještě nikdy nevkročila. Stejně jako její otec a jeho otec, jako nikdo z jejich

předků. Ve městě bohů to byl vůbec nejposvátnější chrám. A nejnebezpečnější labyrint.

Khagan se nezvedl ze slonovinového trůnu.

Ten byl novější a širší, starý jen nějakých sto let. Tehdy nechal sedmý khagan vyhodit starý trůn, protože už se do něj se svým rozložitým tělem nevešel. Dějepravci tvrdili, že zemřel na přemíru jídla a pití, ale měl aspoň tolik rozumu, že jmenoval svého dědice dřív, než se jednoho dne chytil za hrud' a zhroutil se mrtvý... přímo na tomto trůně.

Nynějším khaganovi Urusovi nemohlo být víc než šedesát let a zdálo se, že se těší lepšímu zdraví. Tmavé vlasy mu dávno zbělely do odstínu vyřezávaného trůnu, ovšem jizvy, kterými měl poznamenanou vráscitou kůži, vypovídaly o těžkém boji, který musel podstoupit v posledních dnech života své matky... Onyxově černé šikmé přimhouřené oči mu zářily jako hvězdy. Byly ostrážité a nic jim neuniklo.

Na stříbrných vlasech neměl korunu, neboť bohové mezi smrtelníky nepotřebovali symboly své nadpozemské moci.

Za ním se v otevřených oknech v horkém vánku třepaly pruhy bílého plátna. Posílaly myšlenky khagana a jeho rodiny tam, kde se duše zemřelého – ať už to byl kdokoli; nepochybně někdo důležitý – teď připojila k Věčnému modrému nebi a Dřímající zemi, které khagan a všichni jeho předkové dosud uctívali v panteonu třiceti šesti bohů, jež obyvatelé říše mohli svobodně vyznávat.

Mohli však také věřit v jakékoli jiné bohy, pokud jejich území byla nově připojená a jejich bohové se ještě nezačlenili mezi ostatní. Muselo jich být hodně, protože muž usazený před nimi během tří desetiletí vlády rozšířil své území o několik zámořských království.

Každé z nich symbolizovaly prsteny s třpytivými drahokamy, které zdobily jeho jizvami poseté ruce.

Válečník zahalený v nádheře. Khagan spustil ruce z opěradel slonovinového trůnu zhotoveného z opracovaných klů obrovských zvířat, která se potulovala travnatými kraji ve středu

světadílu, a položil si je na klín skryté pod záhyby modrého hedvábu s lemy pošítymi zlatou nití. Indigové barvivo sem dováželi z deštivých zemí na západě porostlých bujnou zelení. Z Balruhnu, odkud pocházel Nesrynin lid. Až jejího praděda přiměly zvědavost a ambice, aby rodinu převedl přes hory, travnaté roviny a pouště do města bohů na vyprahlém severu.

Faliqové byli po celé generace rodem obchodníků, ačkoli neprodávali nijak vzácné zboží. Pouze prosté, dobré plátno a kořeny pro domácnosti. Její strýc v tomto obchodu pokračoval a díky nejrůznějším výhodným investicím se stal poměrně bohatým mužem, jehož rodina nyní žila v krásném domě přímo tady ve městě. Rozhodně se mu dařilo lépe než pekaři, což bylo povolání, které si její otec zvolil, když se rozhodl opustit zdejší břehy.

„Nestává se často, že by nový král vyslal do naší země někoho tak důležitého,“ pronesl khagan nakonec a použil přitom jejich jazyk, nikoli halhštinu, řeč jižního světadílu. „Nejspíš bychom to měli pokládat za čest.“

Jeho přízvuk velmi připomínal melodii řeči jejího otce, jenže jeho tón postrádal vřelost a humor. Byl před nimi muž, kterého ostatní celý život poslouchali a který bojoval, aby získal korunu. Dal popravít dva ze svých sourozenců, kteří se nedokázali smířit s porážkou. Další tři přežili, ale jeden odešel do exilu a dva odpřísáhli věrnost svému bratru a dovolili léčitelům z Torre, aby je zbavili možnosti zplodit potomky.

Chaol sklonil hlavu. „To pro mě je to čest, velký khagane.“

Ne *Vaše Veličenstvo* – toto oslovení náleželo králům a královnám. Žádný titul nebyl pro muže před nimi dost vznešený ani velkolepý, kromě toho, jímž se označovali jeho předkové: velký khagan.

„To jistě,“ odvětil zamyšleně khagan a jeho tmavé oči se upřely na Nesryn. „A kdo je tvá společnice?“

Nesryn se musela zarazit, aby se znovu neuklonila. Dorian Havilliard byl pravým opakem tohoto muže. Zato Aelin Galathynius... Nesryn se pozastavila nad tím, jestli toho mladá královna neměla víc společného s khaganem než s havilliard-

ským králem. Nebo by nemohla mít, pokud by se jí podařilo dostatečně dlouho přežít a pokud by získala svůj trůn.

Nesryn ty myšlenky ponechala na později, neboť se na ni Chaol po očku ohlédl a ramena se mu napjala. Ne kvůli těm slo-
vům, ani kvůli společnosti okolo, ale jednoduše proto, že věděla, jaké to pro něj musí být, zvednout hlavu a pohlédnout do očí mocnému králi-válečníkovi, zatímco on sám sedí na tom křes-
le... Dnešek bude pro Chaola těžký.

Lehce sklopila hlavu. „Jsem Nesryn Faliq, kapitánka adar-
lanské královské stráže. Lord Westfall byl mým předchůdcem, než ho král Dorian v létě jmenoval svým pobočníkem.“ Byla vděčná za to, že ji roky prožité ve Zlomuvalu naučily neusmí-
vat se, nedávat najevo neklid ani strach. Byla vděčná, že umě-
la ovládnout hlas tak, aby zněl nevzrušeně a pevně, ačkoli se jí
třásla kolena.

Pokračovala dál: „Má rodina pochází odtud, velký khaga-
ne. Část mé duše stále náleží Antice.“ Položila si ruku na srdce
a zavadila mozoly o jemnou výšivku na zlaté a šarlatové unifor-
mě, jež měla barvy říše, v níž se její rodina často cítila pronásle-
dovaná a nevíтанá. „To, že jsem ve vašem paláci, je největší po-
ctou v mém životě.“

Možná to byla i pravda.

Pokud bude mít čas, navštíví příbuzné v tiché čtvrti Runni
plné zahrad, kde většinou bydleli kupci a obchodníci jako její
strýc, kteří na to nepochybně budou pohlížet právě tak.

Khagan se jen pousmál. „Pak mi dovol přivítat tě v tvé pravé
domovině, kapitánko.“

Nesryn spíš cítila, než viděla Chaolovo dotčení. Nebyla si
jistá, co ho vyvolalo: Pochyby o tom, kde se nachází její domov,
nebo oficiální titul, který teď náležel jí.

Nesryn však sklopila děkovně hlavu.

Khagan se obrátil ke Chaolovi: „Předpokládám, že jste tu,
abyste mě přesvědčili, abych se zapojil do té vaší války.“

Chaol s nepatrným napětím v hlase odpověděl: „Jsme zde
na přání mého krále.“ Při tom slově zazněl v jeho hlase náznak

hrdosti. „Abychom zahájili novou éru prosperujícího obchodu a míru.“

Jedno z khaganových dětí – mladá žena s vlasy v odstínu sametové noci a očima jako tmavý oheň – si vyměnila ironický pohled se sourozencem po své levici, mužem, jenž mohl být zhruba o tři roky starší.

Takže Hasar a Sartaq, třetí a druhý nejstarší khaganův potomek. Všichni byli oblečení v podobných volných kalhotách a vyšívaných halenách a na nohou měli hezké po kolena vysoké kožené boty. Hasar nebyla velká krasavice, zato její oči... Plamínky, které v nich tančily, když pohlédla na svého staršího bratra, to vynahrazovaly.

Sartaq byl velitelem rukhinů, otcových jezdců, kteří sedla-li ruky.

Severní vzdušný voj jeho lidu už dlouho sídlil ve vysokých Tavanských horách společně se svými ruky: obrovskými ptáky podobnými orlům, kteří byli dost velcí na to, aby dokázali odnést dobytek nebo koně. Nebyli děsivě mohutní a chyběla jim ničivá tíha wyvernů Železozubých čarodějnic, zato byli rychlí, hbití a chytří jako lišky. Dokonalí oři pro legendární lučištníky, kteří na nich létali do bitev.

Sartaqova tvář působila vážně, zatímco tam stál s rovnými silnými rameny. Snad se ve svém krásném oděvu cítil stejně nesevň jako Chaol. Nesryn napadlo, jestli jeho ruk Kadara sedí na některém z třiceti šesti minaretů paláce, pozoruje poděšené sluhy a strážce a netrpělivě čeká na návrat svého pána.

To, že tu byl Sartaq, naznačovalo, že museli vědět v dostatečném předstihu, že je Nesryn s Chaolem navštíví.

Vědoucí pohled, který si vyměnili Sartaq a Hasar, to Nesryn jen potvrdil. Přinejmenším oni dva projednali možný vývoj tohoto setkání.

Sartaq sklouzl zrakem od své sestry k Nesryn.

Nesryn zamrkala. Měl tmavší kůži než ostatní – možná proto, že trávil veškerý čas na obloze a na slunci – a jeho oči měly odstín toho nejtmašího ebenu. Byly neproniknutelné a nešlo z nich nic

vyčíst. Černé vlasy si ponechal rozpuštěné, až na tenký cop, který měl zapletený nad obloukem ucha. Zbytek vlasů mu spadl po svalnatý hrudník a lehce se zavlnil, když mírně sklonil hlavu. Nesryn měla pocit, že v tom gestu bylo cosi výsměšného.

Adarlan k nim vyslal ubohý pár prosebníků. Zraněného bývalého kapitána a jeho nástupkyni prostého původu. Třeba byla khaganova úvodní slova o *cti* skrytým náznakem, že jejich přítomnost vnímá jako urážku.

Nesryn odvrátila pozornost od prince, ačkoli cítila, že na ní Sartaqův pohled spočívá jako dotek nějakého ducha.

„Přinášíme ti dary Jeho Veličenstva krále Adarlanu,“ pronesl Chaol a obrátil se v křesle, aby sluhům pokynul, že mohou předstoupit.

Královna Georgina a její dvořané doslova vyplenili královské truhlice, než na jaře uprchli na sídla v horách, a předchozí král během posledních měsíců své vlády nechal potají odvézt většinu z pokladů, které na hradě ještě zbyly. Než vypluli, Dorian se vypravil do početných krypt v podzemí. Nesryn si doteď vybavovala, jak se v nich rozléhaly nejhorší kletby, jaké kdy slyšela z jeho úst, když tam nenašel víc než zlaté marky.

Ovšem Aelin měla jako obvykle plán.

Nesryn stála vedle nového krále, když Aelin ve své komnatě rázně otevřela dvě truhlice. Uvnitř se třpytily klenoty hodné královny – královny vrahů.

Prozatím mám peněz dost, sdělila Aelin prostě Dorianovi, když začal něco namítat. *Věnuj khaganovi pár nejlepších adarlanských šperků.*

Během následujících týdnů se Nesryn v duchu ptala, jestli Aelin nepřivítala, že se může zbavit pokladů, které vykoupila krví druhých. Zdálo se, že adarlanské klenoty nepoputují do Terrasenu.

Teď když sluhové předstoupili se čtyřmi nejmenšími truhlami – do nichž podle Aelininy rady rozdělili obsah původních dvou truhlic, aby se zdálo, že je pokladů *víc* – a zvedli víka, stále mlčící dvořané přistoupili blíž, aby se podívali dovnitř.

Když spatřili lesklé drahokamy, zlato a stříbro, začali si mezi sebou šeptat.

„Toto je dar od krále Doriana Havilliarda z Adarlanu a od Aelin Galathynius, královny Terrasenu,“ prohlásil Chaol, když se dokonce i khagan naklonil vpřed, aby si poklad prohlédl.

Když Chaol vyslovil to druhé jméno, princezna Hasar na něj okamžitě upřela oči.

Princ Sartaq jen krátce pohlédl na otce. Nejstarší syn, Arghun, se na klenoty pouze mračil.

Arghun byl mezi svými sourozenci politikem, kterého milovali kupci a mocní celého světadílu. Byl vysoký a štíhlý a patřil za učence, který nesměňoval mince a vzácné zboží, nýbrž vědomosti.

Nazývali ho *Princem zvěděů*. Zatímco jeho dva bratři se stali nejlepšími bojovníky, Arghun tříbil svou mysl a nyní dohlížel na třicet šest vezírů svého otce. Takže to, že si poklad zachmuřeně měřil...

Náhrdelníky, diamanty a rubíny. Náramky ze zlata a smaragdů. Náušnice se safíry a ametysty, které připomínaly miniaturní lustry. Nádherné prsteny, z nichž některé zdobily drahokamy velké jako vlašťovčí vejce. Hřebeny, špendlíky a brože. To vše bylo získáno a vykoupeno krví.

Nejmladší z přítomných královských dětí, drobná a pohledná žena se naklonila nejbliž. Duva. Na útlé ruce měla velký stříbrný prsten s téměř obscénně velkým safírem a jemně si tiskla dlaň na výraznou oblínu břicha.

Mohla být zhruba v šestém měsíci, i když její volné šaty – měla zálibu v purpurové a růžové barvě – a štíhlá postava mohly odhad zkusovat. Určitě to bylo její první dítě, plod dohodnutého sňatku s princem ze země za mořem, jež se nacházela daleko na východě a jejímuž lidu, který byl jižním sousedem Doranelle, jistě neušlo, že královna víl shromažďuje vojsko. Proto si chtěli zajistit ochranu jižního světadílu za oceánem. Nesryn i mnozí další uvažovali o tom, zda jde ze strany khaganátu o první krok při rozšiřování území mimo jeho rozsáhlý světadíl.

Nesryn si nedovolila dívat se příliš dlouho na život, který rostl pod Duvinou rukou zdobenou šperky.

Kdyby byl jeden z Duviných sourozenců korunován khaganem, prvním úkolem nového vládce – potom co by zplodil nebo zplodila dostatečný počet potomků – by bylo odstranit případné hrozby pro trůn. To znamenalo začít zabíjet děti svých sourozenců, pokud by oslabovaly jeho či její právo vládnout.

Nesryn se musel ptát, jak to Duva dokáže snést. Jestli si dítě, jež jí rostlo v břiše, zamilovala, nebo jestli byla natolik moudrá, aby si takový cit nepřipouštěla. Zda by otec dítěte udělal všechno proto, aby ho dostal do bezpečí, pokud by to bylo nutné.

Khagan se konečně opřel na trůně. Jeho děti se opět napřímily a Duva nechala ruku klesnout k boku.

„Tyto klenoty vytvořili přední adarlanští šperkaři,“ vysvětlil Chaol.

Khagan si pohrával s prstenem s citrínem na ruce. „Pokud pocházejí z pokladnice Aelin Galathynius, nepochybuji, že tomu tak skutečně je.“

Nesryn a Chaol v tu chvíli nevěděli, co odpovědět. Věděli – předpokládali –, že khagan má zvědy ve všech zemích a na všech mořích a že Aelinina minulost by mohla vzbuzovat otázky.

„Nejsi pouze pobočníkem adarlanského krále,“ pokračoval khagan, „ale také vyslancem Terrasenu, nemám pravdu?“

„To skutečně jsem,“ odpověděl Chaol klidně.

Khagan se postavil s pouhým náznakem ztuhlosti a jeho děti ihned ustoupily stranou, aby mu uvolnily cestu, až bude sestupovat ze zlatého stupínku.

Nejvyšší z jeho synů – urostlý a o něco nespoutanější než Sartaq, který vynikal tichou soustředěností – zaujatě sledoval dvořany, jako by posuzoval případné hrozby. Kashin. Čtvrtý v pořadí.

Zatímco Sartaq velel rukům na severu a ve středu říše, Kashin ovládal vojska na zemi, z větší části pěšáky a jízdu. Arghun měl na své straně vezíry a Hasar podle zvěstí rozkazovala loďstvům. Kashin však působil jaksi méně uhlazeně. Tmavé vlasy

měl sčesané z tváře s mohutnými kostmi a svázané do copu. Byl pohledný, ovšem život mezi vojáky se na něm podepsal, a ne nutně špatným způsobem.

Khagan sestoupil ze stupínku, jeho kobaltově modré roucho zašleستilo na podlaze a Nesryn si s každým jeho krokem po zeleném mramoru uvědomovala, že tento muž kdysi velel nejen rukům na obloze, ale také jízdě a navíc přesvědčil flotily, aby se přidaly na jeho stranu. A pak se Urus a jeho starší bratr střetli v boji muže proti muži na přání své matky, která umírala na krutou nemoc, s níž si neporadili ani léčitelé z Torre. Ten syn, jenž opustí arénu, se měl stát khaganem.

Tehdejší khagan měla zálibu v dramatických podíváních. Pro závěrečný střet mezi svými dvěma vybranými potomky zvolila velkolepý amfiteátr v srdci města a ponechala jeho vchody otevřené pro všechny, kdo se dokázali prodat dovnitř a zaujmout místo. Lidé seděli na kamenných obloucích a na schodech, tisíce se jich tlačily v ulicích směřujících k oné budově z bílého kamene. Na sloupech lemujících nejvyšší úroveň seděli rukové a jejich jezdci a další rukhinové kroužili na nebi.

Dvojice uchazečů o trůn bojovala šest hodin.

Nejen proti sobě, ale také proti hrůzám, které na ně poštvála matka, aby je vyzkoušela: Velkým kočkám, jež vyskakovaly z klecí skrytých pod pískem pokrytou podlahou, válečným vozům se železnými bodci, které na ně útočily z tmavých vchodů do tunelů, zatímco se je válečníci na nich pokoušeli proklát kopím.

Nesrynin otec stál v rozvášněném davu v ulicích a naslouchal divákům, kteří se drželi sloupů a křičeli na ostatní, co se děje uvnitř.

Poslední rána nebyla projevem krutosti nebo nenávisti.

Starší bratr nynějšího khagana, Orda, utřil od jednoho z vozatajů zásah kopím do boku. Po šesti hodinách krvavého boje o přežití ho ta rána poslala k zemi.

Urus odložil meč a v aréně se rozhostilo hluboké ticho, když natáhl zkrvavenou ruku k padlému bratrovi, aby mu pomohl.

Orda však hodil dýku, již dosud skrýval, přímo na jeho srdce. Minul o pouhé dva palce.

Urus s výkřikem vytrhl dýku z rány a hodil ji nazpět proti bratrovi.

Na rozdíl od něj neminul.

Nesryn si nyní, když k ní a Chaolovi a nabízeným klenotům mířil, pomyslela, jestli jeho hrud' dosud hyzdí jizva a zda dávno mrtvá khagan potají oplakávala syna, jehož zabil vlastní bratr, jenž za několik dnů převzal její korunu. Nebo jestli si nikdy nedovolila milovat své děti, protože věděla, jaký osud je čeká.

Urus, khagan jižního světadílu, se před nimi zastavil. Byl o dobré půl stopy vyšší než Nesryn, ramena měl stále svalnatá a pořád se držel rovně.

Když se sklonil, aby z truhlice zvedl náhrdelník vykládaný diamanty a safíry, bylo jen nepatrně znát, že už má svůj věk. Klenot se mu třpytil ve zjizvených rukách zdobených prsteny jako živoucí řeka.

„Můj nejstarší syn Arghun,“ pravil khagan a kývl k princovi s úzkým obličejem, který vše pozoroval, „mi nedávno přinesl vskutku fascinující zprávy o královně Aelin Ashryver Galathynius.“

Nesryn se připravila na to, co přijde. Chaol pouze hleděl Urusovi do očí.

Avšak khaganovy tmavé oči – Sartaqovy oči, jak si uvědomila – zaplály, když Chaolovi sdělil: „Devatenáctiletá královna by dokázala znepokojit řadu lidí. Doriana Havilliarda alespoň od narození připravovali k tomu, aby převzal korunu a vládl dvoru i království, zato Aelin Galathynius...“

Khagan nechal náhrdelník spadnout do truhlice. Zazvonil hlasitě jako ocel o kámen.

„Někteří by desetiletí vycviků nájemného vraha považovali za podstatnou zkušenost.“

Trůnním sálem znovu zaznělo mumlání. Hasařiny oči zářivé jako plameny doslova žhnuly. Sartaq na sobě nedal cokoliv znát. Možná tuto schopnost pochytil od nejstaršího bratra,

jehož zvědové museli být opravdu schopní, když odhalili Aelinu minulost. Přestože samotný Arghun se očividně snažil potlačit hrdé pousmání.

„Možná nás dělí Úzké moře,“ podotkl khagan ke Chaolovi, který zachovával kamenný výraz, „ovšem až k nám dolehly zvěsti o Celaeně Sardothien. Nepochybně jsi mi přinesl šperky z její osobní sbírky. Jsou však určeny mně, zatímco má dcera Duva,“ krátce pohlédl na svou hezkou, těhotnou dceru stojící poblíž Hasar, „ještě od tvého nového krále ani navrátilší se královny neobdržela jediný svatební dar, ačkoli jí je všichni ostatní vládcové poslali už téměř před půl rokem.“

Nesryn měla co dělat, aby nedala najevo rozpaky. To nedopatření se dalo vysvětlit tolika pravdivými důvody, jenže ne takovými, o nichž by se tady odvážili hovořit. Chaol žádnou omluvu nenabídl a jen se odmlčel.

„Ovšem,“ pokračoval khagan, „bez ohledu na šperky, které jste mi nyní hodili k nohám jako pytel obilí, bych si přesto raději vyslechl pravdu. Obzvlášť poté, co Aelin Galathynius rozbila na kusy váš skleněný hrad, zavraždila předešlého krále a zmocnila se hlavního města.“

„Pokud vám tyto informace poskytl princ Arghun,“ odpověděl Chaol konečně zcela nevzrušeně, „možná je nepotřebujete ode mě.“

Nesryn musela při jeho vzdorovitém tónu zachovat naprostý klid.

„Možná ne,“ pronesl khagan, ačkoli Arghun maličko přimhouřil oči. „Mám však za to, že *ty* bys ode mě přivítal jistou pravdu.“

Chaol ho o ni nepožádal. Nezdálo se, že by ho to příliš zajalo. „Ach tak,“ odvětil.

Kashin se pohnul. Takže toto byl nejvášnivější zastánce jejich otce. Arghun si pouze vyměnil pohled s vezírem a usmál se na Chaola jako zmije připravená zaútočit.

„Myslím, že znám důvod, proč jsi za mnou přišel, lorde Westfalle, králův pobočníku.“

Pouze rackové kroužící vysoko nad kupolí trůnního sálu se odvážili vydat zvuk.

Khagan zavřel víka truhlic jedno po druhém.

„Domnívám se, že jsi přišel, abys mě přesvědčil, ať se zapojím do vaší války. Adarlan je rozpolcený, Terrasen je ožebračený a jistě budete mít potíže přesvědčit tamější šlechtice, jimž se podařilo přežít, aby bojovali za nezkušenou královnu, která strávila deset let v blahobytu ve Zlomuvalu a zaplatila za tyto klenoty krvavou mincí. Seznam vašich spojenců je krátký a vaše vazby jsou křehké. Vojska vévody Perringtona mají zcela jiné postavení. Ostatní království na vašem světadílu jsou roztržštěná a od vašich severních území je odděluje Perringtonova armáda. Proto jste sem dorazili tak rychle, jak jen vás osm větrů dokázalo pohánět, abyste mě zoufale prosili, ať k vašim břehům vyšlu své oddíly. Abyste mě přesvědčili, ať prolévám krev za předem ztracenou věc.“

„Mnozí by to pokládali za vznešenou věc,“ namítl Chaol.

„Ještě jsem neskončil,“ zarazil ho khagan se zvednutou rukou.

Chaol se naježil, přesto už znovu bez vyzvání nepromluvil. Nesryn se divoce rozbušilo srdce.

„Mnozí by namítlí,“ pokračoval khagan a mávl zvednutou rukou k několika vezírům, Arghunovi a Hasar, „že do toho nemáme zasahovat. Nebo ještě lépe, že bychom se měli spojit se stranou, která zajisté zvítězí a s níž jsme oněch deset let výhodně obchodovali.“

Tentokrát pokynul k dalším mužům a ženám ve zlatých oděvech vezírů, k Sartaqovi, Kashinovi a Duvě. „Další jsou toho názoru, že by pro nás spojenectví s Perringtonem bylo nebezpečné a jednoho dne bychom jeho armádě museli čelit ve svých přístavech. Že porobená království Eyllwe a Slatina mohou pod novým vládcem opět zbohatnout a obchod s nimi naplní naše truhlice bohatstvím. Nepochybuji o tom, že mi slíbíš, že se tak stane. Nabídneš mi výhradní obchodní dohody, pravděpodobně ve váš neprospěch. Jste však zoufalí a nevlastníte nic, co bych už neměl. Nebo co si nemohu vzít, kdybych po tom zatoužil.“

Chaol naštěstí držel jazyk za zuby, i když se mu v hnědých očích zableskla tichá hrozba.

Khagan nahlédl do poslední čtvrté truhlice, v níž byly zdobné hřebeny a kartáče, nádobky s parfémami umně zhotovené nejlepšími adarlanskými skláři. Těmi, kteří vybudovali hrad, jež Aelin rozmetala na střepy. „Přišli jste mě tedy přesvědčit, abych se připojil k vaší straně, a já po dobu vašeho pobytu tuto nabídku zvážím, vzhledem k tomu, že to není jediný důvod vaší cesty.“

Letmo kývl tou zjizvenou rukou pokrytou šperky ke křeslu. Chaolovy snědé tváře zrudly, ale netrhl sebou a nenechal se jakkoli zastrašit. Nesryn se přiměla zachovat stejně.

„Arghun mi sdělil, že je tvé zranění čerstvé a že jsi ho utržil, když hrad vyletěl do povětří. Zdá se, že si královna Terrasenu při obraně svých spojenců nepočínala právě opatrně.“

Chaol zatnul zuby, když se všichni, od princů po sluhy, zadívali na jeho nohy.

„Vaše vztahy s Doranelle jsou nyní napjaté, opět díky Aelin Galathynius, tudíž hádám, že se jediná cesta k uzdravení, kterou můžeš využít, nachází zde v Torre Cesme.“

Khagan pokrčil rameny a to gesto bylo jediným dokladem toho, že kdysi býval mladým válečníkem bez špetky úcty. „Mou milovanou ženu by velmi zarmoutilo, pokud bych zraněnému muži nedopřál naději na uzdravení,“ Nesryn si náhle uvědomila, že císařovna není v sále přítomná, „takže ti samozřejmě dávám souhlas ke vstupu do Torre. To, zda léčitelé na spolupráci s tebou přistoupí, ponechám na jejich rozhodnutí. Ani já nemohu ovlivnit vůli Torre.“

Torre – Věž. Vypínala se nad jižním okrajem Anticy, vystavěná na nejvyšším kopci, který klesal k zelenému moři. Bylo to svrchované území proslulých léčitelů a svatostánek Silby, bohyně léčitelů, jež jim žehnala a která si v tomto městě zachovávala významné postavení mezi třiceti šesti bohy, jež říše během staletí přijala za vlastní, ať pocházeli zblízka, nebo z dálky.

Chaol vypadal, jako by polykal žhavé uhlíky, naštěstí se však ovládl a sklonil hlavu. „Děkuji ti za tvou štědrost, velký khagane.“

„Dnes večer si odpočiňte. Dám jim vědět, že zítra ráno budete připraveni. Jelikož se za nimi nemůžeš vydat, sami za tebou někoho pošlou, pokud s tím budou souhlasit.“

Chaol pohnul prsty na klíně, ale nezatnul je. Nesryn přesto zadržela dech.

„Zařídím se podle nich,“ odvětil Chaol napjatým hlasem.

Khagan zaklapl poslední truhlici s klenoty. „Smíš si své dary ponechat, králův pobočníku, vyslanče Aelin Galathynius. Mně k ničemu nejsou a nevzbuzují můj zájem.“

Chaol prudce zvedl hlavu, jako by tón khaganova hlasu naznačoval, že jde o nějakou past. „Proč?“

Nesryn sotva dokázala skrýt znepokojení. Pokud měla soudit podle překvapeného hněvu v khaganových očích a v pohledech, které si vyměnily jeho děti, ještě nikdo se na khagana nepovážil takto naléhat.

Nesryn však ve vládcově pohledu zachytila ještě něco jiného – únavu.

V žaludku jako by se jí uhnízdlilo něco slizkého, když si vzpomněla na bílé vlajky, jež visely z oken po celém městě. Podívala se na dědice a znovu je spočítala.

Nebylo jich šest.

Pět. Bylo přítomných jen pět khaganových potomků.

A všude v ulicích vlály smuteční zástavy královského dvora.

Lidé netruchlili. Ne tak jako v Adarlanu, kde by se oblékli do černého a měsíce drželi smutek. Dokonce i v kruhu khaganovy rodiny život pokračoval dál. Neukládali své mrtvé do kamenných katakomb ani rakví, ale nechali je ležet zahalené v bílém plátně pod otevřeným nebem na nepřístupné posvátné půdě ve vzdálených stepích.

Nesryn krátce pohlédla na řadu dědiců a přepočítala je. Měli před sebou pět khaganových nejstarších dětí a ve chvíli, kdy si uvědomila, že schází Tumelun, nejmladší z nich – sotva sedmnáctiletá, khagan Chaolovi řekl: „Pokud se k vám ta zpráva nedostala, potom vaši zvědové vsutku nestojí za nic.“

S těmi slovy se vrátil k trůnu a nechal předstoupit Sartaqa.

Nekonečně hluboké oči druhého nejstaršího syna byly zastřené žalem. Mlčky na Nesryn kývl. Ano. Ano, její podezření byla správná.

Sartaqův pevný příjemný hlas naplnil sál. „Naše milovaná sestra Tumelun před třemi týdny nečekaně zemřela.“

Ach, bohové. Pominuli tolik výrazů soustrasti a rituálů. Jen to, že sem přišli, aby požadovali pomoc ve válce, bylo neomalené a nepředložené.

Chaol zachytil pohledy princů i princezny s napjatými tvářemi a nakonec pohlédl přímo na khagana se znavenými očima. „Chci vám vyjádřit svou nehlubší soustrast.“

Nesryn vydechla: „Kéž ji severní vítr odnese na krásnější pláň.“

Pouze Sartaq na to děkovně pokývl, zatímco z ostatních číselo napětí a chlad.

Nesryn vrhla na Chaola varovný pohled, aby se na princeznicino úmrtí nevyptával. Když postřehl výraz v jejím obličejí, přikývl.

Khagan poškrábal skvrnku na slonovinovém trůně a ticho kolem bylo těžké jako plášť, kteří pánové kočovného lidu dosud nosili pro ochranu proti nevládnému severáku vanoucímu po stepích a při sezení na tvrdých dřevěných sedlech.

„Strávili jsme tři týdny na moři,“ pokusil se omluvit Chaol o něco tišším hlasem.

Khagan se neobtěžoval dát najevo jakékoli porozumění. „To by rovněž vysvětlovalo, proč nejste v nejmenším zpraveni o další novince a proč ty studené klenoty poslouží spíše *vám*.“ Khagan zkroutil rty v úsměvu, v němž nebylo stopy pobavení. „Arghunovy kontakty nám dnes ráno přinesly z jedné z lodí jistou zvěst. Už nemáte přístup ke královským pokladům ve Zlomuvalu. Vévoda Perrington a jeho letka okřídlených běsů město vyplnili.“

Nesryn strhla vlna pulzujícího a prázdného ticha. Nebyla si jistá, jestli Chaol dýchá.

„Nemáme zprávy o tom, kde se král Dorian nachází. Přenechal však Zlomuval v jejich rukou, a pokud se dá věřit tomu, co

se šeptá, uprchl do noci. Město padlo a vše na jih od Zlomuvalu nyní patří Perringtonovi a jeho čarodějnicím.“

Nesryn měla nejprve před očima tváře svých neteří a synovců.

Pak tvář své sestry a otce. Viděla jejich kuchyň, pekařství. Hruškové koláče chladnoucí na dlouhém dřevěném stole.

Dorian je opustil. Všechny je opustil a kvůli čemu? Aby vyhledal pomoc? Přežil? Utekl za Aelin?

Zůstali královští strážci a bojovali? Bojoval někdo, aby zachránil nevinné lidi ve městě?

Ruce se jí trásly a jí to bylo jedno. Bylo jí jedno, jestli se jí budou ti bohatě odění dvořané vysmívat.

Děti její sestry, které jí do života vnesly tolik radosti...

Chaol k ní zvedl hlavu. Z jeho obličejů nešlo nic vyčíst – neštěstí, ani žal.

Šarlatovo-zlatá uniforma ji začala dusit. Škrtit.

Čarodějnice a wyverní v jejím městě. Železné zuby a drápy, které rvou oběti na kusy, až krev stříká kolem, a trýzní je. Její rodina... její *rodina*...

„Otče.“

Sartaq znovu předstoupil a přelétl onyxovými očima mezi Nesryn a khaganem. „Naši hosté za sebou mají dlouhou cestu. Nehledě na politiku,“ pokračoval a upřel nesouhlasný pohled na Arghuna, který vypadal pobaveně – *pobaveně* nad zprávami, jež přinesl, zatímco Nesryn měla pocit, že se jí mramorová podlaha vlní pod podrážkami –, „stále jsme pohostinným národem. Nechme je pár hodin odpočinout a pak se k nám připojí při večeři.“

Hasar se postavila po bok Sartaqovi a přitom se zachmuřila na Arghuna. Možná to neměla být výtka, kterou ho počastoval její bratr, ale čistě dotčení, že jí tuto novinku nepřinesl jako první. „Žádný host, jenž navštíví náš dům, nesmí mít pocit, že mu odpíráme pohodlí.“ Přestože její slova zněla přátelsky, její tón byl zcela opačný.

Jejich otec se na ně zmateně podíval. „Jistě.“ Poté mávl na sluhy u sloupů opodál. „Doprovodte je do jejich pokoje a vyšlete

zprávu do Torre, ať sem pošlou některého ze svých nejlepších léčitelů. Hafizu, pokud bude ochotná sejít z věže.“

Nesryn sotva slyšela cokoli dalšího. Jestli čarodějnice držely město, potom valgové, kteří ho v létě zaplavili... Nebyl nikdo, kdo by s nimi bojoval. Nikdo, kdo by bránil její rodinu.

Pokud to přežili.

Nemohla dýchat. Nemohla myslet.

Neměla odtamtud odejít. Neměla tuto pozici přijmout.

Možná byli mrtví nebo trpěli. Mrtví. Mrtví.

Nevšimla si služebné, která předstoupila, aby odtlačila Chaolovo křeslo. Tak tak že postřehla ruku, již k ní Chaol natáhl, aby propletl své prsty s jejími.

Nesryn se khaganovi ani neuklonila, když odcházeli.

Stále měla před očima jejich obličej.

Děti. Sestřiny usměvavé děti s kulatými bříšky.

Neměla se sem vydat.

3

Nesryn byla v šoku.

A Chaol k ní nemohl dojít, vzít ji do náruče a přitisknout ji k sobě.

Ne když tiše jako přízrak zamířila rovnou do ložnice v nádherných komnatách v přízemí paláce, které jim přidělili, a zavřela za sebou dveře. Jako kdyby zapomněla na všechny ostatní lidi na světě.

Vůbec se jí nedivil.

Nechal se služebnou, štíhlou mladou ženou s kaštanovými vlasy, které jí v hustých kadeřích dosahovaly k útlému pasu, zavést do druhé ložnice. Komnaty měly výhled do zahrady s ovocnými stromy a zurčícími fontánami. Rostliny v květináčích na balkoně v poschodí splývaly dolů ve vodopádu růžových a fialových květů a tvořily živé závěsy před vysokými okny jeho ložnice, které, jak si uvědomil, byly ve skutečnosti dveřmi.

Služka zamumlala něco o tom, že připraví koupel. V porovnání s khaganem a dětmi hovořila jeho jazykem kostrbatě. Ne že by ji za to mohl nějak odsuzovat, když sám ani zdaleka nemluvil plynule žádným z dalších jazyků svého světadílu.

Žena zašla za vyřezávanou dřevěnou zástěnu, za níž se nepochybně nacházela koupelna, a Chaol se otočil ke dveřím ložnice, které zůstaly otevřené, a upřel pohled přes předsíň vykládanou bledým mramorem na zavřené dveře Nesryny ložnice.

Neměli opustit Zlomuval.

Nemohl nic dělat, jenže... Věděl, jak se zpráva, kterou se dozvěděli až teď, podepíše na Nesryn. Jak se podepsala na něm.

Dorian není mrtvý, připomenul si. Dostal se ven. Uprchl. Kdyby skončil v Perringtonových – Erawanových – spárech, doslechli by se to. Princ Arghun by to zjistil.

Čarodějnice vyplenily město. Napadlo ho, zda útok vedla Manon Černozobá.

Pokusil se přijít na to, jaký dluh má čarodějnice vůči Aelin a naopak, avšak marně. U Temisina chrámu Aelin ušetřila Manonin život a Manon jim zase poskytla nanejvýš důležité informace o tom, nakolik valg ovládá Doriana. Byly tím pádem spolu vyrovnané? Nebo uzavřely nejisté spojenectví?

Bylo marné doufat, že by se Manon obrátila proti Morathu, přesto ale vyslal tichou modlitbu ke všem bohům, kteří by mu mohli naslouchat, ať Doriana ochraňují a přivedou krále k přátelštějším břehům.

Dorian přežije. Byl příliš chytrý a nadaný na to, aby zemřel. Chaol nehodlal přistoupit na jakoukoli jinou možnost. Dorian byl naživu a v bezpečí. Nebo na cestě do bezpečí. A Chaol z nejstaršího prince dostane další informace, jakmile se k tomu naskytne příležitost. Ať drží smutek, nebo ne. Dozví se všechno, co ví Arghun, a potom požádá služku, ať projde všechny kupecké koráby a získá informace o tom útoku.

O Aelin neměl žádné zprávy – kde teď je, co dělá. Mohla být důvodem, proč tu nedokázal získat spojení.

Zaskřípal zuby a nepřestával, ani když se dveře komnat otevřely a dovnitř si to nakráčel vysoký muž se širokými rameny, jako kdyby mu to místo patřilo.

Chaol usoudil, že tomu tak nejspíš bude. Princ Kashin byl sám a neozbrojený, ovšem pohyboval se s lehkostí člověka, který spoléhá na nezlomnou sílu svého těla.

Chaola napadlo, že takto se kdysi on sám procházel po paláci ve Zlomuvalu.

Když princ zavřel dveře do chodby a zadíval se na něj, Chaol sklonil hlavu na pozdrav. Princ ho posuzoval zpříma a důkladně

jako pravý válečník. Když nakonec upřel své hnědé oči do Chaolových, pronesl v jazyce Adarlanu: „Takováto zranění tu nejsou neobvyklá a já sám jsem je už několikrát spatřil, zejména u kočovných kmenů, lidu mého rodu.“

Chaol neměl zvláštní chuť probírat svá zranění s princem ani s kýmkoli dalším, proto jen přikývl. „O tom nepochybuji.“

Kashin se zájmem naklonil hlavu a opět si Chaola prohlédl. Tmavý cop mu přitom sklouzl po svalnatém rameni. Snad postřehl, že Chaol nestojí o rozhovor na toto téma. „Můj otec si skutečně přeje, abyste s ním povečeřeli a připojovali se k nám při večeři po dobu, co tu zůstanete. Budete sedět u vyvýšeného stolu.“

Pro cizí vyslance nebyla taková žádost nezvyklá a sedět u khaanova stolu byla v každém případě pocta, jenže to, že s pozváním poslal svého syna... Chaol opatrně volil další slova a pak prostě vybral to, jež se nejméně nabízelo. „Proč?“

Jeho příbuzní si určitě přáli zůstat jeden druhému nablízku potom, co přišli o nejmladší členku rodiny. To, že pozvali neznámé návštěvníky, aby se k nim připojili...

Princovi se napnul sval na tváři. Na rozdíl od svých tří nejstarších sourozenců nepatřil k lidem, kteří skrývali city. „Arghun potvrdil, že se v našem paláci nepohybují zvědové z vojsk vévody Perringtona a že sem jeho muži ještě nedorazili. Já jeho přesvědčení nesdílím. A Sartaq...“ Princ se zarazil, jako by do té záležitosti nechtěl svého bratra – nebo možného spojence – zatahovat. Zatvářil se kysele. „Život mezi vojáky jsem si zvolil z dobrého důvodu. Dvojsmyslné dvorské řeči...“

Chaol měl sto chutí mu říct, že ho chápe. Podobně se cítil většinu života. Pak se však zeptal: „Myslíš si, že Perringtonovi muži pronikli na váš dvůr?“

Kolik toho Kashin nebo Arghun věděli o Perringtonově vojsku? Znali pravdu o králi valgů skrytém pod Perringtonovou kůží? Nebo o tom, jakým vojskům velí? Že si takové zrůdy nedokážou ani představit? Chtěl si ale tyto informace ponechat pro sebe a zjistit, jestli by mu nemohly nějak posloužit, pokud o tom Arghun a khagan neví.

Kashin si promnul krk. „Nevím, jestli to je Perrington nebo někdo z Terrasenu, Melisande nebo Wendlynu. Vím jen to, že má sestra je mrtvá.“

Chaolovi se na okamžik zastavilo srdce, přesto se odvážil zeptat: „Jak k tomu došlo?“

V Kashinových očích se mihl stín žalu. „Tumelun byla vždycky trochu divoká a bezhlavá. Také náladová. Jeden den byla šťastná a rozesmátá, další uzavřená a zoufalá. Tvrdí...“ Ohryzek se mu pohnul. „Tvrdí, že kvůli tomu skočila z balkonu. Tehdy v noci ji našli Duva a její manžel.“

Smrt v rodině byla vždycky bolestná, ale sebevražda... „Je mi to líto,“ odpověděl Chaol tiše.

Kashin zavrtěl hlavou a sluneční světlo ze zahrady mu zatančilo po černých vlasech. „Nevěřím tomu. Má Tumelun by nikdy neskočila.“

Má Tumelun. Ta slova dostatečně vystihovala, jak měl princ k sestře blízko.

„Máš podezření, že za tím stojí někdo další?“

„Vím jen to, že ať byla Tumelun jakkoli náladová... Znal jsem ji. Stejně jako znám své srdce.“ Položil na ně ruku. „Neskočila by.“

Chaol znovu pečlivě zvážil jeho slova. „Je mi líto tvé ztráty. Domníváš se, že by v tom mohlo mít prsty cizí království?“

Kashin popošel o několik kroků. „V *našich* zemích není nikdo, kdo by byl tak hloupý.“

„Nikdo z Terrasenu ani z Adarlanu by se něčeho takového nedopustil, i kdyby vás chtěl přimět zapojit se do války.“

Kashin ho na okamžik odhadoval. „Ani královna, která bývala nájemnou vražedkyní?“

Chaol nedal najevo sebemenší náznak citu. „Tou možná bývala, ovšem vytyčila si přísné meze, za které nezajde. Mimo jiné že nebude zabíjet děti ani jim ubližovat.“

Kashin se zastavil před šatníkem u stěny vedle vchodu do zahrady a narovnal pozlacenou schránku na jeho tmavém povrchu. „Já vím. Z bratrových zpráv jsem vyčetl i toto – podrob-

nosti o jejích obětech.“ Chaol by přísahal, že se princ zachvěl, než dodal: „Věřím ti.“

Nepochybně proto s ním princ tento rozhovor vedl.

Kashin pokračoval: „Tím pádem nezbyvá mnoho cizích vládců, kteří by toho byli schopni. A Perrington je na vrcholu toho krátkého seznamu.“

„Proč by ale útočil na tvou sestru?“

„To netuším.“ Kashin popošel o pár kroků dál. „Byla mladá a bezelstná. Jezdila se mnou po boku Darghanů, klanů naší matky. Neměla ještě ani vlastní *sulde*.“

Když se Chaol zamračil, princ vysvětlil: „Je to kopí, které nosí všichni darghanští bojovníci. Přivazujeme ho na násadu pod hrot koňské žíně. Naši předkové věřili, že směrem, kterým vanou ve větru, čeká náš osud. Někteří z nás tuto víru stále udržují, ovšem i ti, kteří ji považují za pouhou tradici... stále je všude nosíme s sebou. V paláci je nádvoří, kde já a moji sourozenci ponecháváme *sulde*, aby vlála ve větru vedle *sulde* našeho otce, po dobu, kdy zůstáváme v jeho paláci. Avšak ve smrti...“ Na tváři se mu opět objevil stín zármutku. „Ve smrti je to jediná věc, kterou si ponecháme. Kopí uchovává duši darghanského válečníka a zůstává zabodnuté ve stepích na našem posvátném území.“ Princ zavřel oči. „Její duše teď bude putovat s větrem.“

Nesryn řekla stejnou věc. Chaol mohl jen zopakovat: „Je mi to líto.“

Kashin otevřel oči. „Někteří z mých sourozenců mi ohledně Tumelun nevěří. Někteří ano. Otec... zůstává nerozhodnutý. Matka v žalu neopouští komnatu a představa, že bych se před ní měl zmínit o svých podezřenech – to bych nedokázal.“ Promnul si silnou čelist. „Proto jsem otce přesvědčil, aby udělal diplomatické gesto a každý večer vás přizval ke stolu. Chtěl bych, abyste všechno sledovali očima nezúčastněných hostů a řekli mi o všem, co se vám nebude pozdávát. Třeba si všimnete něčeho, co nám uniká.“

Pokud jim pomůžou... možná by mohli na oplátku získat jejich pomoc. Chaol prostě odpověděl: „Jestli mi důvěřuješ na-

tolik, abys mě tím pověřil a svěřil se mi s tím vším, proč nás nehodláš podpořit v této válce?“

„Není na mně, abych v té věci přišel s nějakým prohlášením nebo dohady.“ Mluvil jako vycvičený voják. Rozhlížel se po komnatách, jako by odhadoval, kde by mohli případně číhat nepřátelé. „Vydám se do boje, jen když mi to otec přikáže.“

Pokud Perringtonovi vojáci pronikli až sem, pokud Morath skutečně stál za princezninou vraždou... Bylo by to snadné. Tak snadné přesvědčit khagana, aby se připojil k Dorianovi a Aelin. Perrington – Erawan byl však příliš vychytralý.

Kdyby ovšem Chaol pro jejich věc získal velitele khaganových pozemních vojsk...

„Já tyto hry nehraji, lorde Westfalle,“ upozornil ho Kashin, který musel něco vyčíst z jeho očí. „To moje sourozence by ses měl snažit přesvědčit.“

Chaol poklepal prstem na opěradlo křesla. „Máš pro mě po této stránce nějakou radu?“

Kashin si odfrkl a mírně se pousmál. „Byli tu už jiní vyslanci – z království daleko bohatších než tvoje. Někteří uspěli, jiní ne.“ Krátce pohlédl na jeho nohy a v jeho očích se mihl záblesk lítosti. Když Chaol postřehl ten výraz v pohledu muže, který v něm odhalil bývalého bojovníka, stiskl prsty opěradla křesla. „Mohu ti pouze popřát hodně štěstí.“

Pak už princ kráčel ke dveřím a jeho dlouhé nohy k tomu potřebovaly jen pár kroků.

„Jestli tu má Perrington zvěda,“ řekl Chaol, když Kashin došel ke dveřím komnat, „sám ses přesvědčil, že všichni v paláci jsou ve vážném nebezpečí. Musíš jednat.“

Kashin se zastavil s rukou na vyřezávané klice a ohlédl se přes rameno. „Proč myslíš, že jsem požádal o pomoc cizího lorda?“

Odešel, ovšem jeho slova dál visela v sladce vonícím vzduchu. Jeho tón nebyl krutý, ani urážlivý, ale válečnická přímost jeho hlasu...

Chaol musel ovládnout svůj dech, zatímco mu hlavou vířily všemožné myšlenky. Neviděl žádné černé prsteny ani náhrdel-

níky, ale ani po nich nepátral. Ani by ho nenapadlo, že by stín Morathu mohl dosáhnout tak daleko.

Promnul si hrudník. Opatrně. Musel na zdejšími dvoře jednat opatrně. Ať už bude mluvit na veřejnosti, nebo bude s někým hovořit zde v komnatě. Nespouštěl oči ze zavřených dveří a v duchu probíral, co Kashin naznačoval, když vtom se znovu objevila služka, která halenu a kalhoty vyměnila za zavázané roucho z nejjemnějšího a nejprůsvitnějšího hedvábí, jež neponechávalo nic představitosti.

Chaol potlačil nutkání zavolat na Nesryn, ať mu jde pomoci místo té ženy. „Jen mě umyj,“ řekl co nejrozhodněji a nejrázněji.

Žena nedala najevo napětí ani záchvěv nejistoty a Chaol pochopil, že to pro ni není nic nového, když se zeptala: „Nelíbím se ti?“

Byla to jasná, přímá otázka. Dobře jí za její služby platili, jako všem sluhům. Byla tu z vlastního rozhodnutí a při této práci by jí snadno mohla nahradit jiná služka, aniž by tím její postavení utrpělo.

„To ano,“ odpověděl Chaol a přitom lhal jen napůl. Nehodlal se dívat níž než do jejích očí. „Jsi velmi půvabná,“ dodal. „Ale já chci jen koupel.“ Potom pro jistotu ještě upřesnil: „Nebudu od tebe chtít nic jiného.“

Čekal, že mu bude vděčná, služebná však pouze klidně přikývla. I v její přítomnosti si musel dávat pozor na jazyk a na to, o čem bude s Nesryn v komnatách hovořit.

Za Nesryninými zavřenými dveřmi nezaslechl po celou dobu jediný zvuk, ani šelest pohybu. A ani teď tomu nebylo jinak.

A tak pokynul služebné, ať jeho křeslo doveze do koupelny, místnosti vykládané bílými a modrými kachlíky, kde se vznášela pára.

Křeslo přešlo po koberci i kachlích a lehce se vyhýbalo nábytku. Nesryn ho našla v nyní opuštěných katakombách léčitelů ve zlomuvalském hradě krátce předtím, než sem připluli. Podle všeho to byla jedna z mála věcí, kterou tam léčitelé při útěku nechali.

Kola po stranách křesla byla lehčí a hladší, než čekal, a snad-

no se otáčela, i když je sám směřoval zatlačením rukama na úzké železné kování. Na rozdíl od ostatních, nepoddajných a neohra- baných křesel bylo toto vepředu vybaveno dvěma malými koly připevněnými z boku dřevěné podnožky a obě se mohla zato- čit, kamkoli se rozhodl. Teď plynule zahrnula do oparu, jenž se vznášel v koupelně.

Většinu místnosti zabírala rozměrná vana zabudovaná v zemi. Hladina se leskla vonnými oleji a byla posetá okvětními plátky. Za malým oknem vysoko na protější zdi bylo vidět zeleň v za- hradě a svíce podbarvovaly hustý opar nazlátlým odstínem.

Luxus. Takový luxus, zatímco lidé v jeho městě trpěli a vola- li o pomoc, která nepřišla. Dorian by chtěl zůstat s nimi. K od- chodu by ho přinutila jen naprostá porážka, jež by znamenala jeho smrt. Chaol uvažoval, jestli přitom využil magii a pomohl svým poddaným.

Určitě se dokázal dostat do bezpečí ke spojencům. Chaol to v hloubi duše věděl, přestože v srdci stále cítil chlad. Tady nemohl dělat nic, čím by králi pomohl, kromě toho, že uzavře s khaga- nem spolenectví. Ačkoli ho instinkty zuřivě poháněly, aby se vrátil do Adarlanu a našel Dorianu, nehodlal svůj úkol vzdát.

Sotva postřehl, že mu služka hbitými pohyby sundala boty. Nic nenamítal, když mu svlékla modrozelenou kazajku i koši- li pod ní, navzdory tomu, že by to zvládl sám. Ze zamyšlení ho vytrhla, až když mu začala svlékat kalhoty. Naklonil se, aby jí pomohl, a zatnul zuby, zatímco ho v nervózním tichu společně zbavovali i tohoto kusu oblečení. Když se služebná natáhla, aby mu sundala spodní prádlo, zachytil ji za zápěstí.

On a Nesryn se stále jeden druhého důvěrně nedotkli, kro- mě jednoho nepodařeného pokusu na lodi před třemi dny, po kterém Chaola přešla chuť se o něco podobného znovu snažit. Ne že by nechtěl. Skoro každé ráno se probouzel plný touhy, zvláště když se dělili o postel v kajutě. Jenže vědomí, že je tak bezmocný, že si ji nemůže vzít stejným způsobem jako kdysi... To dokázalo uhasit veškeré plameny chůtice, ať byl jakkoli vděč- ný, že jistě části jeho těla rozhodně stále fungovaly.

„Dokážu se do vany dostat sám,“ řekl Chaol, než se služka stihla pohnout. Zatnul svaly paží a zad a začal se soukat z křesla. Šlo to rychle. Osvoji si ten postup během dlouhých dnů na moři.

Nejdříve zapojil jisticí mechanismus kol a to cvaknutí se odrazilo od kamene a vody. Několika pohyby se dostal na kraj křesla, potom si sundal nohy z dřevěných prken, postavil je na podlahu, a přitom je naklonil doleva. Pravou rukou zachytil okraj sedadla u kolen a levou zatnul v pěst a opřel se jí o studené kachle pokryté kluzkou sraženou párou. Nebezpečně kluzkou...

Služka k němu tiše přišla, položila před něj hustou bílou osušku a ustoupila. S povděkem se na ni pousmál, znovu se opřel pěstí levačky o měkkou osušku a přenesl váhu na ruku. Zhluboka se nadechl, a nepřestával pravou rukou svírat kraj křesla, když se opatrně spustil na zem a prudce zvedl zadek, zatímco se mu kolena samovolně ohnula.

Dopadl tvrdě, ale aspoň že byl konečně na podlaze a nepřevrátil se, jako se mu to povedlo šestkrát, když to na lodi první zkoušel.

Opatrně se přesunul ke kraji schodů do vany, ponořil nohy do teplé vody a položil je na druhý schod. Služebná okamžik na to vklouzla do vany elegantně jako volavka a její lehoučký oděv téměř zmizel jako rosa zrána, když nasákl vodou. Uchopila ho pod pažemi a její ruce byly něžné, a přitom jisté. Pomohla mu klesnout do vany tak, aby se mohl posadit na horní schod. Pak ho navedla na druhý a třetí, až zůstal ponořený po ramena. S očima na úrovni jejích plných ňader se ztvrdlými bradavkami.

Podle všeho si toho nevšimla a Chaol ihned odvrátil zrak k oknu, když se natáhla pro tácek s oleji, kartáči a měkkými žínkami, jež ponechala v rohu vany. Jakmile se otočila, Chaol si svlékl spodní prádlo a s hlasitým, mokřým plesknutím ho odložil na okraj vany.

Nesryn ještě nevyšla z pokoje.

Zavřel tedy oči, poddal se služčiným rukám a v duchu se ptal, co bude u všech pekel dělat.

4

Yrene Vížka milovala ze všech místností v Torre Cesme nejvíc právě tuto.

Možná proto, že odtud, z vrcholku věže z bledého kamene, pod níž se nacházel rozsáhlý komplex, byl jedinečný výhled na západy slunce nad Anticou.

Snad proto, že to bylo první místo, kde se po téměř deseti letech cítila aspoň trochu v bezpečí. Tady také poprvé spatřila staříčkou ženu, jež teď seděla za stolem plným papírů a knih, a uslyšela slova, která všechno změnila: *Vítej u nás, Yrene Vížko.*

Od té doby uběhly dva roky.

Dva roky pracovala a žila v této věži a ve městě, kde bylo tolik lidí, tolik jídla a tolik pokladnic vědomostí.

Bylo to přesně takové, jak si vysnila, a ona hodlala využít každou příležitost a postavit se každé výzvě. Studovala, naslouchala, cvičila se a zachraňovala a měnila životy, dokud se nestala nejlepší žačkou ve třídě. Dokud se na dceru neznámé léčitelky ze Slatiny nezačali obracet staří i mladí léčitelé, kteří se vzdělávali celý život, a nežádali ji o radu a o pomoc.

Magie jí v tom pomáhala. Skvostná, úžasná magie, která jí dokázala vyrazit dech nebo ji vyčerpat natolik, že dny nedokázala vylézt z postele. Magie vyžadovala oběti od léčitele i pacienta. Yrene však byla připravená je přinést. Kruté následky léčby jí nikdy nevadily.

Pokud to znamenalo, že zachrání něčí život... Silba jí poskytl dar a mladá cizinka jí v onu poslední noc v Innishi před

dvěma lety věnovala další. Yrene nehodlala promarnit ani jeden ani druhý.

Tiše čekala, až štíhlá žena za stolem dočte jakousi zprávu na svém věčně neuspořádaném stole. Navzdory sebevětším snahám sluhů panoval na staré palisandrové desce neustále zmatek. Pokrývaly ho recepty, svítky s kouzly, lahvičky nebo sklenice, v nichž se připravoval léčivý nápoj.

Teď na stole stály dvě takové lahvičky, průhledné baňky na stříbrných podstavcích vytvarovaných do podoby nohou ibise, a nepomíjející sluneční světlo ve věži je očišťovalo.

Hafiza, představená Torre Cesme, zvedla jednu z lahviček, zakroužila bledě modrým obsahem, zamračila se a postavila ji. „Ten zatrápený lektvar vždycky vyžaduje dvakrát tolik času, než bych čekala.“ Pak se mezi řečí zeptala Yrene v jejím vlastním jazyce: „Proč myslíš, že tomu tak je?“

Yrene se naklonila vpřed v odřené křesle zdobeném strapci stojícím vedle stolu a zadívala se na nápoj. Každé setkání s Hafizou, ať už domluvené, nebo náhodné, bylo lekcí, příležitostí se učit a postavit se výzvě. Yrene zvedla baňku z podstavce, nastavila ji zlatému světlu zapadajícího slunce a zaujatě si prohlédla hustou azurově modrou tekutinu uvnitř. „K čemu slouží?“

„Je pro desetiletou dívku, která před šesti týdny dostala suchý kašel. Lékaři jí doporučili čaj s medem, odpočinek a čerstvý vzduch. Dívčin stav se na čas zlepšil, jenže před týdnem se nemoc vrátila a sužuje ji o to víc.“

Lékaři v Torre Cesme byli nejlepší na světě a od místních léčitelů se lišili jen tím, že nevládli kouzly, a prohlíželi nemocné jako první, než je poslali k léčitelům. Byl jim vyhrazen rozsáhlý komplex kolem spodní části věže.

Magie byla vzácná a podepisovala se na léčitelích natolik, že jistá představená před staletími vyhlásila, že pacienta prohlédne nejprve lékař, než ho pošlou za léčiteli. Možná šlo o politický krok – kost hozenou lékařům, které nemocní často přehlíželi a dožadovali se kouzel, jež vyléčí všechny neduhy.

Magie ovšem nebyla všemocným lékem. Nemohla zastavit smrt, ani jí člověka vyrvat, jak Yrene stále dokola zjišťovala během těch dvou let. Věděla to už předtím. A navzdory úmluvám s lékaři měla Yrene, jako už od malička, ve zvyku chodit v úzkých, kopcovitých uličkách Anticy za zvukem kašle.

Naklonila lahvičku na jednu stranu, pak na druhou. „Lektvar možná reaguje na horko. Je nezvykle teplo, i na místní poměry.“

Konec léta už se blížil, ale Yrene si ani po dvou rocích pořádně nezvykla na neutuchající suché vedro v městě bohů. Jakýsi brilantní vynálezce našťestí kdysi dávno přišel s *bidgiery*, věžemi na budovách, které zachycovaly vítr, aby do místností dole vehnaly čerstvý vzduch, a některé dokonce využívaly pár kanálů táhnoucích se pod Anticou, aby měnily horký vítr v chladné vánky. Město bylo plné věžiček trčících k nebi jako tisícovka kopí. Měly je domky z vepřovic i velké rezidence s kupolemi se zastíněnými dvory a čistými jezírky.

Torre bylo bohužel založeno dávno před těmito geniálními úpravami, a ačkoli byla horní poschodí vybavená chytrým větráním, které ochlazovalo komnaty hluboko dole, Yrene prožila hodně dnů, kdy litovala, že se nějaký nadaný architekt neujal úkolu vybavit Torre nejnovějšími ochlazovacími zařízeními. V Hafizině pracovně bylo kvůli narůstajícímu horku a různým ohňům hořícím ve věži vedro skoro k zalknutí. Yrene tedy dodala: „Mohla bys ho nechat v některé z dolních komnat, kde je chladněji.“

„Jenže lektvar vyžaduje sluneční paprsky.“

Yrene nad tím zauvažovala. „Dej přinést zrcadla. Můžeš zachytit světlo slunce přicházející oknem a zaměřit ho na lahvičku. Během dne několikrát uprav její polohu podle postavení slunce. V chladnější teplotě a v soustředěnějším slunečním světle potrvá příprava lektvaru kratší dobu.“

Hafiza potěšeně pokývla. Yrene si tohoto jejího gesta vážila, stejně jako záře v jejích hnědých očích. „Bystrý úsudek zachraňuje životy častěji než kouzla,“ odvětila Hafiza prostě.

Už to prohlásila snad tisíckrát, obvykle když se to týkalo Yrene, která na to byla nevysovně hrdá, ale teď sklonila děkovně hlavu a vrátila baňku na podstavec.

„Takže,“ spustila Hafiza a položila jednu ruku na druhou na naleštěný palisandrový stůl, který se téměř leskl, „Eretia mi oznámila, že jsi připravená nás opustit.“

Yrene se napřímila na křesle, v němž seděla i ten první den, když vystoupala po tisícovce schodů nahoru na věž a zoufale prosila, ať ji přijmou. Její prosby byly tím nejméně pokořujícím zážitkem při onom setkání. Vrcholem bylo, když vysypala Hafize na stůl měšec zlata a vyhrkla, že je jí jedno, co to bude stát, a ať si vezmou všechno.

Neuvědomila si, že Hafiza nebere od žáků peníze. Ti za vzdělání platili jiným způsobem. Yrene za rok, co pracovala v zapadlém hostinci U Bílého vepře, zažila bezpočet pokoření a ponižování, avšak nikdy necítila větší hanbu než ve chvíli, kdy Hafiza nařídila, ať posbírání peníze zpět do hnědého váčku. Zatímco Yrene shrabovala zlaťáky ze stolu jako hráč, který se snaží sebrat svou výhru v kartách, přemýšlela, jestli se nemá rovnou vrhnout z oken, která se tyčila za Hafiziny stolem.

Od té doby se toho hodně změnilo. Pryč byly její šaty z hrubě tkané látky i hubená postava. I když Yrene měla za to, že jí nekonečná schodiště Torre pomáhala udržovat si správnou váhu potom, co začala jíst vydatné zdravé pokrmy z obřích kuchyní v Torre, z nejrůznějších tržišť plných stánků s jídlem a z pohostinství, jež se nacházela ve všech rušných ulicích a křivolakých uličkách.

Yrene polkla a marně se snažila rozluštit výraz představené. Hafiza byla jediným člověkem v Torre, jehož nedovedla přecítit a odhadnout. Představená nikdy nepopouštěla uzdu emocím, což se nedalo říct o řadě zdejších učitelů, zvláště o Eretii, a nikdy nezvyšovala hlas. Hafiza měla pouze tři výrazy: potěšený, neutrální a zklamaný. Yrene žila v hrůze z těch posledních dvou.

Nebála se trestu. Takové věci se tu neděly. Nikdo jí neodpíral jídlo, ani jí nehrozil, že jí ublíží. Nebylo to jako U Bílého vepře,

kde jí Nolan strhl plat, když se dopustila nějaké chyby, byla příliš štedrá k hostům nebo když ji přistihl, jak nechává zbytky od večere pro polodivoké sirotky, kteří se potloukali po špinavých ulicích Innishe.

Když dorazila sem, čekala, že to bude stejné: Že tu budou lidé, kteří jí budou brát peníze a budou jí čím dál víc znemožňovat odchod. Tak prožila rok prací v hostinci – kvůli tomu, že jí Nolan zvyšoval nájem, snižoval plat, obíral ji o bídné spropitné, i kvůli tomu, že věděla, že většina žen v Innisshi pracuje na ulici, a ať je hostinec sebeodpornější, pořád tam byl lepší život.

Předsevzala si, že už se to nebude nikdy opakovat – dokud nedorazila sem. Dokud nevysypala zlato Hafize na stůl a nebyla připravená podstoupit to všechno znovu. Zadlužit se, zaprodat se, jen aby měla možnost se učit.

Hafizu nic takového ani nenapadlo. Její práce byla pravým opakem podlostí, k nimž se uchýlovali lidé jako Nolan. Yrene měla živě v paměti, jak poprvé uslyšela Hafizu říkat tím výrazným, příjemným přízvukem téměř stejná slova jako ta, co jí stále opakovala její matka: Nebrali od žáků ani od nemocných peníze za to, co jim Silba, bohyně uzdravování, poskytovala zdarma.

V zemi tolika bohů, které si Yrene dosud nedokázala přesně zapamatovat, alespoň Silba zůstávala stejná.

To byla další chytrá věc, kterou khaganát uskutečnil, když během let dobývání shromažďoval království a území: Zachovávali bohy *všech svých lidí* a přijímali je po svém. Včetně Silby, která už od dávných věků držela nad léčiteli ochrannou ruku. Dějiny podle všeho psali vítězové, nebo tak to aspoň Yrene vysvětlila Eretia, učitelka, již byla svěřena. Zdálo se, že tomu pravidlu bohové podléhali stejně jako obyčejní smrtelníci.

To ovšem Yrene nebránilo v tom, aby se pomodlila k Silbě a všem bohům, kteří by jí mohli naslouchat, když konečně prohlásila: „Ano, jsem připravená.“

„Opustit nás.“ Ta prostá slova pronesená s naprosto nevzrušeným výrazem – klidná a trpělivá. „Nebo jsi zvážila další možnosti, které jsem ti nabídlá?“

To Yrene opravdu udělala. Nepřestávala o tom uvažovat ode dne, kdy si ji před dvěma týdny Hafiza nechala zavolat do pracovny a řekla jediné slovo, jež v tu chvíli Yrene sevřelo srdce jako pěst: *Zůstaň*.

Zůstaň a nauč se víc. Zůstaň a zjisti, čím se nový život, který sis tu vybudovala, může stát.

Yrene si přejela rukou po hrudi, jako kdyby stále cítila ten ocelový stisk. „Můj domov znovu postihla válka – můj domov na severním světadíle.“ Tak ho tu nazývali. Yrene polkla. „Chci tam být, abych pomáhala těm, kdo bojují proti krutovládě říše.“

Po mnoha letech se jejich vojska dala konečně na pochod. Pokud se dalo věřit zvěstem, Adarlan byl rozdělený mezi Dorianu Havilliarda na severu a pobočníka mrtvého krále, vévodu Perringtona, na jihu. Doriana podporovala Aelin Galathynius, dávno ztracená královna, jež nyní vládla obrovskou mocí a prahla po pomstě, jak se dalo usuzovat podle toho, co udělala se skleněným hradem a jeho králem. A Perringtonovi prý pomáhaly zrůdy vzešlé z nějaké temné noční můry.

Pokud to ale byla jediná naděje, jak vybojovat svobodu pro Slatinu...

Yrene bude přitom, aby jim byla nápomocná, jak nejlépe bude moci. Za nocí nebo když byla vyčerpaná po namáhavé léčbě, stále cítila kouř. Kouř z hranice postavené adarlanskými vojáky, kteří na ní upálili její matku. Pořád slyšela matčiny výkřiky a měla pocit, že se jí pod nehty zarývá dřevo stromu, za nímž se ukrývala na kraji Dubového hvozdu, když se dívala, jak její matka hoří zaživa, potom co zabila toho vojáka, aby své dceři poskytla čas k útěku.

Od té doby uběhlo deset let. Téměř jedenáct. A přestože přešla hory a přeplula oceány... byly dny, kdy jí připadalo, že pořád stojí ve Slatině, cítí ten kouř a pod nehty se jí derou třísky, když přihlíží, jak se vojáci chápou pochodní, aby podpálili i jejich chalupu.

Chalupu, jež byla domovem generací léčitelů z její rodiny. Yrene usoudila, že je příhodné, že se svým příjmením skon-

čila ve skutečné věži. Jen prsten na její levé ruce dokazoval, že na jihu Slatiny kdysi po stovky let žil rod nesmírně nadaných léčitelů. Prsten, s nímž si nyní pohrávala, poslední upomínka na to, že žila její matka, matka její matky a všechny matky před nimi, které v míru a pokoji léčily druhé. Byl to jeden ze dvou předmětů, které by Yrene nikdy neprodala. To už by spíš prodala samu sebe.

Hafiza neodpověděla, Yrene tedy pokračovala, zatímco slunce zvolna klesalo k nefritovým vodám přístavu na druhém konci města: „I když se na severní světadíl navrátila magie, mnoha léčitelům chybí řádný výcvik, pokud vůbec přežili. Mohla bych zachránit spousty životů.“

„Válka by si rovněž mohla vyžádat *tvůj*.“

Yrene to chápala. Zvedla hlavu a odvětila: „Já si to nebezpečí uvědomuji.“

Hafiziny tmavé oči zjihly. „Ano, ano, to vím.“

Vyplulo to najevo při Yrenině prvním zahanbujícím setkání s představenou.

Yrene neplakala celé roky ode dne, kdy se její matka změnila v popel unášený větrem, ovšem ve chvíli, kdy se Hafiza zeptala Yrene na její rodiče... Yrene zabořila obličej do dlaní a vytryskly jí slzy. Hafiza obešla stůl, objala ji a hladila ji po zádech, aby ji uklidnila.

Hafiza to dělala často. Nejen když šlo o Yrene. Utěšovala všechny léčitele, když za sebou měli dlouhé hodiny práce, bolela je záda, kouzla je naprosto vyčerpala, ale stále to nestačilo. Její tichá, klidná přítomnost je posilovala a upokojovala.

Yrene měla pocit, že jí svým způsobem nahrazuje matku, kterou ztratila v jedenácti letech. A teď, když jí za pár týdnů mělo být dvacet dva, pochybovala, že by kdy znovu našla někoho jako ona.

„Složila jsem zkoušky,“ namítla, přestože to Hafiza samozřejmě věděla. Sama je Yrene zadávala, dohlížela na týden dlouhé, vyčerpávající testy ze znalostí, dovedností a vlastní praxe s pacienty. Yrene si dala záležet, aby získala nejlepší hodnocení

ze třídy. Dosáhla téměř perfektního výsledku, nejlepšího v dějinách školy. „Jsem připravená.“

„To vskutku jsi, a přesto se musím ptát, kolik by ses toho mohla naučit za pět nebo deset let, když jsi toho pochytila tolik za dva roky.“

Yrene měla tolik léčitelských zkušeností, že nezačala studovat s žáky na nejnižších poschodích Torre.

Doprovázela matku od okamžiku, co byla dost stará na to, aby zvládla chodit a mluvit, a jak roky ubíhaly, pomalu se učila stejně jako všechny léčitelky v jejich rodině. V jedenácti toho uměla víc než většina ostatních v jednadvaceti a nezahléla ani během dalších šesti let, kdy pracovala na statku matčiny příbuzných a předstírala, že je obyčejná dívka, zatímco si její příbuzní nebyli jistí, co si s ní počnou, a nechtěli se s ní příliš sblížovat pro případ, že by je válka a Adarlan zahubily všechny. I tehdy se potají cvičila.

Ne však příliš, aby si nikdo ničeho nevšiml. V té době byl jeden soused ochotný zradit druhého, pokud projevil sebenepatrnější kouzelné schopnosti, a ačkoli magie zmizela a s ní také Silbin dar, Yrene se měla na pozoru, aby nikdo nepostřehl, že je něčím víc než příbuznou prostého sedláka, které babička nejspíš předala pár přírodních léků na horečku, porodní bolesti nebo vykloubené či zlámané končetiny.

V Innishi toho dokázala víc. Za ušetřené spropitné nakupovala byliny a masti, nesebrala však k tomu odvalu často, protože ji Nolan a Jessa, jeho oblíbené obsluhující děvče, ve dne v noci sledovali. Proto se za dva roky v Torre chtěla naučit co nejvíc. Bylo to ovšem také osvobození po letech tajností, lží a skrývání.

Ten den, kdy vystoupila z lodi a *ucítla*, jak se její magie probouzí a natahuje se k muži kulhajícímu po ulici... šokovalo ji to a ten pocit neodezněl, dokud se tři hodiny nato nedala do pláče právě v tomto křesle.

Yrene si dlouze povzdechla. „Mohla bych se sem jednoho dne vrátit a pokračovat ve studiu, ale se vši úctou, už jsem oficiálně léčitelka.“ A mohla se vydat, kamkoli ji její dar povolal.

Hafiza zvedla bílé obočí, jež se jasně rýsovalo oproti její hnědé kůži. „A co princ Kashin?“

Yrene si poposedla na křesle. „Co je s ním?“

„Bývali jste dobrými přáteli. Stále tě má rád a to není maličkost, která by se dala přehlížet.“

Yrene na ni upřela pohled, který by se představené odvážil věnovat jen málokdo. „Bude mi bránit v odjezdu?“

„Je princ a nikdo mu nikdy nic neodmítl, kromě koruny, po níž touží. Je možné, že se s tvým odchodem nebude chtít smířit.“

Yrene pocítila přívál strachu, který se jí svezl po páteři a zahnízdil se jí hluboko v břiše. „Nijak jsem ho nepodporovala. Loni jsem mu svůj postoj jasně vysvětlila.“

Byla to katastrofa. Přemýšlela si to v hlavě pořád dokola. Ty věci, co mu řekla, společné chvíle – všechno, co vedlo k onomu hroznému rozhovoru ve velkém darghanském stanu ve větrem bičovaných stepích.

Začalo to pár měsíců potom, co připlula do Anticy. Tehdy onemocněl jeden z Kashinových oblíbených sluhů. K jejímu překvapení princ osobně seděl u mužova lůžka a během dlouhých hodin, kdy Yrene sluhu léčila, spolu hovořili a ona se přistihla, že se usmívá. Uzdravila sluhu, a když tu noc odcházela, Kashin ji osobně doprovázel k bráně Torre. Během následujících měsíců se spřátelili.

Jejich vztah byl svobodnější a nenucenější než přátelství, jež navázala s Hasar, které se Yrene zalíbila, když ji léčila. Yrene kvůli tomu, že měla jiný rozvrh než její spolužáci, dělalo potíže najít si v Torre společníky, ovšem princ a princezna se stali jejími blízkými přáteli. Stejně jako Hasarčina milenka, půvabná Renia, která měla stejně krásnou duši jako tvář.

Tvořili zvláštní skupinku, jenže... Yrene těšila jejich společnost, večere, na něž ji Kashin a Hasar zvali, ačkoli si dobře uvědomovala, že tam ve skutečnosti nemá co pohledávat. Kashin často nacházel záminku, proč si sednout vedle ní nebo dost blízko na to, aby si spolu mohli povídat. Měsíce všechno probíhalo

hladce, dokonce víc než to, jenomže potom Hafiza přivedla Yrene do stepí, do pravého domova khaganovy rodiny, aby dohlížela na jistou obtížnou léčbu, a Kashin jí přitom dělal osobního strážce i průvodce.

Představená si nyní Yrene měřila s mírným zachmuřením. „Možná to, že jsi ho v jeho citech nepodporovala, o to víc podnítilo jeho zájem.“

Yrene si promnula obočí palcem a ukazovákem. „Od té chvíle jsme spolu sotva prohodili slovo.“ Byla to pravda, ovšem příčinou bylo, že se mu Yrene vyhýbala při večerích, na které ji Hasar a Renia nepřestávaly zvat.

„Princ nepůsobí jako muž, který by se nechal snadno odradit, rozhodně ne v záležitostech srdce.“

To Yrene věděla, dokonce se jí to na Kashinovi líbilo, dokud po ní nezačal chtít něco, co mu nemohla dát. Tiše zaúpěla. „Takže se budu muset odkrást jako zloděj uprostřed noci?“ Hasar by jí to nikdy neodpustila, přestože Yrene nepochybovala o tom, že by se to Renia princezně pokusila vysvětlit a upokojit ji. Pokud byla Hasar čirý plamen, pak Renia byla klidným proudem vody.

„Kdyby ses rozhodla zůstat, nemusela by sis s takovými věcmi vůbec dělat starosti.“

Yrene se napřímila. „Opravdu bys Kashina využila k tomu, abys mě tu udržela?“

Hafiza se dala do nakřáplého, ale vlídného smíchu. „Ne. Odpuť však staré ženě, že se tě snaží přesvědčit všemi způsoby.“

Yrene se v hrudi mísila hrdost s pocitem viny, nic ovšem neřekla. Neměla na to odpověď.

Návrat na severní světadíl... Uvědomovala si, že ji tam nikdo a nic nečeká. Nic než lítá válka a ti, kdo budou potřebovat její pomoc.

Nevěděla, kam se má *vydat* – kam má plout, jak najde vojska a jejich zraněné. Už procestovala velké dálky, unikla nepřátelům odhodlaným zabít ji, a když si představila, že by to měla podstoupit znovu. Bylo jí jasné, že na ni bude leckdo pohlížet jako

na šílence. Nebo nevděčníci, když jí Hafiza učinila takovou nabídku. Už se za to sama nějaký čas odsuzovala.

Přítom však neminul den, kdy by nehleděla k moři u břehů měst – kdy by nehleděla k severu.

I teď přelétla očima od představené k oknu za ní, ke vzdálenému tmavnoucímu obzoru, který ji přitahoval jako magnet.

Hafiza o něco něžněji dodala: „Nespěchej s rozhodováním. Války trvají dlouho.“

„Jenže budu potřebovat...“

„Nejdřív bych pro tebe měla jeden úkol, Yrene.“

Yrene se při tónu jejího hlasu, který zněl jako rozkaz, zarážila.

Podívala se na dopis, který představená pročetla, než vstoupila do pracovny. „O co jde?“

„V paláci pobývá jistý host, khaganův osobní host. Chtěla bych tě požádat, abys ho léčila. Než se rozhodneš, jestli je teď vhodná doba opustit zdejší břehy, nebo je lepší zůstat.“

Yrene tázavě naklonila hlavu. Stávalo se jen výjimečně, že Hafiza svěříla úkol od khagana někomu jinému. „Co ho trápí?“ Obvyčejná, běžná slova, která léčitelé říkali, když přijímali případy.

„Jde o mladého muže ve věku dvaceti tří let. V každém ohledu je zdravý a je ve skvělé kondici. V létě však utrpěl vážné poranění páteře, které ho ochromilo od pasu dolů. Nemůže pohybovat nohama a postrádá v nich cit. Od té doby je na kolečkovém křesle. Vynechala jsem v jeho případě úvodní lékařskou prohlídku a obrátila se přímo na tebe.“

Yrene vířila hlavou záplava myšlenek. Takovéto zranění vyžadovalo složitý a zdlouhavý léčebný postup. Páteř byla skoro stejně problematická jako mozek a byla s ním úzce propojená. Při tomto druhu uzdravování by nestačilo pouze tělo prostoupit vlnou magie. Tak to nefungovalo.

Šlo o to najít správná místa a spojení a odhadnout správné množství kouzelné moci. Bylo třeba přimět mozek, aby začal opět vysílat signály do páteře po přerušených drahách, a sebemenší poškozené střípky života musely v těle nahradit nové,

neopotřebované. Ke všemu se pacient musel naučit znovu chodit, což vyžadovalo týdny, snad i *měsíce* úsilí.

„Je to aktivní mladík,“ pokračovala Hafiza, „a jeho zranění je podobné tomu, které utržil ten válečník, jemuž jsi pomáhala v zimě ve stepích.“

Yrene už uhodla i to. Nejspíš proto ji Hafiza požádala o pomoc. Yrene dva měsíce léčila jezdce, který měl za sebou hrozný pád z koně, při kterém si poškodil páteř. U Darghanů, kteří jezdili na koních nebo létali na rucích, nešlo o zřídka zranění a bojovníci se už dlouhé věky spoléhali na léčitele z Torre. Při uzdravování onoho válečníka poprvé prakticky využila lekce, které obdržela. Z toho důvodu ji Hafiza do stepí doprovázela. Yrene si byla dost jistá, že by tentokrát mohla léčení provést sama, avšak to, jak Hafiza shlédla na dopis – jen jedinkrát –, upoutalo Yreninu pozornost a přimělo ji zeptat se: „Kdo je to?“

„Lord Chaol Westfall.“ Podle jména nepocházel z khaganátu. Hafiza, aniž spustila své oči z jejích, dodala: „Je to bývalý kapitán stráže a nynější pobočník nového krále Adarlanu.“

Ticho.

Yrene mlčela. Vnímala to ticho v mysli i v srdci. Ve věžní místnosti zněl jen křik racků kroužících nad Torre a výkřiky kupců, kteří na noc odcházeli domů do ulic za vysokými zdmi komplexu.

„Ne.“

Yrene to slovo vyklouzlo v prudkém výdechu.

Hafiza semkla úzké rty.

„Ne,“ zopakovala Yrene. „Nebudu ho léčit.“

V Hafizině tváři nebylo nic laskavého ani mateřského, když jí připomněla: „Když jsi k nám přišla, složila jsi přísahu.“

„Ne.“ Nenapadalo ji nic jiného, co by mohla říct.

„Uvědomuji si, že to pro tebe může být obtížné...“

Yrene se začaly třást ruce. „Ne.“

„Proč?“

„Ty víš proč.“ Ta slova byla přiškrceným zašeptáním. „T-to víš.“

„Až na bojištích uvidíš trpící adarlanské vojáky, budeš si to pochodovat přímo přes ně?“

Hafiza k ní nikdy nebyla takto krutá.

Yrene přešla palcem po prstenu na ruce. „Pokud sloužil jako kapitán stráží předešlého krále, pak... pak pracoval pro muže, který...“ Ta slova se z ní zajikavě řinula. „Přijímal od něj *roz-kazy*.“

„A nyní pracuje pro Doriana Havilliarda.“

„Který si užíval otcova bohatství – bohatství *mého* lidu. I kdyby se Dorian na těch zvěrstvech nepodílel, to, že jen stál a přihlížel, když k nim docházelo...“ Zdi ze světlého kamene se na ni tlačily, přestože jí mocná věž pod jejich nohama připadala nezlomná. „Víš, co královi muži celé ty roky páchali? Co páchala jeho armáda, vojáci a strážci? Žádáš po mně, abych léčila muže, který jim velel?“

„Taková je podstata tvého poslání – *našeho* poslání. Je to volba, kterou musejí podstoupit všichni léčitelé.“

„A ty jsi ji podstupovala často ve vašem poklidném království?“

Hafiza se zamračila. Ne však zlostí, ale při vzpomínkách. „Kdysi jsem byla požádána, abych léčila muže, který byl zraněn, když se snažil uniknout ze zajetí. Poté co se dopustil nanějvýš zavrženíhodného zločinu... Než jsem vstoupila do jeho cely, strážci mi řekli, co spáchal. Chtěli, abych ho dala do pořádku, aby se dožil soudu. Bylo zřejmé, že ho popraví. Oběti byly ochotné vypovídat a měli dostatek důkazů. Eretia se věnovala jeho poslední oběti, *doslova* poslední. Získala veškeré možné důkazy a svědčila u soudu, kde ho svými zjištěními pomohla odsoudit.“ Hafiza ztěžka polkla. „Přivázali ho v cele na řetězy a byl natolik zřízený, že jsem věděla... Věděla jsem, že bych mohla pomocí kouzel vnitřní krvácení ještě zhoršit. Nikdo by to nezjistil. Do rána by zemřel a nikdo by se neodvážil mě kvůli tomu zpovídat.“ Zamyšleně se zadívala na lahvičku s modrým lektvarem. „Byla jsem krok od toho, abych poprvé v životě někoho zabila. *Chtěla jsem* ho zabít za to, co udělal. Svět by bez něj

byl lepším místem. Položila jsem mu ruce na hrud'. Byla jsem připravená to udělat, jenže potom jsem si vzpomněla. Vzpomněla jsem si na přísahu, kterou jsem složila, a také na to, že mě požádali, ať ho uzdravím, aby se dožil toho, že se jeho oběti a jejich rodiny dočkají spravedlnosti.“ Pohlédla Yrene do očí. „Nebylo na mně, abych mu přivedila smrt.“

„Co se stalo?“ Yrenina slova zněla rozdechvěle.

„Pokusil se prohlašovat, že je nevinný, navzdory důkazům, které předložila Eretia, a výpovědi jeho oběti. Byla to skutečná zrůda. Odsoudili ho a na druhý den při východu slunce ho popravili.“

„Sledovala jsi to?“

„Ne. Vrátila jsem se sem. Eretia tomu však přihlížela. Stála vpředu mezi diváky a zůstala tam, dokud jeho mrtvolu neodvezli na káře. Zůstala tam ve jménu obětí, které se na to nemohly dívat. Když přišla do Torre, obě jsem ještě dlouho potom plakaly.“

Yrene chvíli mlčela. Postačilo to k tomu, aby se jí uklidnily ruce. „Takže toho muže mám vyléčit, aby našel spravedlnost někde jinde?“

„Já jeho příběh neznám, Yrene. Doporučuji ti, abys ho vyslechla, než začneš uvažovat o těchto věcech.“

Yrene zavrtěla hlavou. „On spravedlnosti čelit nebude. Ne pokud sloužil starému i novému králi. Ne když je dost lstivý na to, aby si udržel moc. Já vím, jak to v Adarlanu chodí.“

Hafiza na ni dlouze upírala pohled. „V den, kdy jsi přišla ke mně do pracovny, vyhublá na kost a pokrytá prachem stovky cest... Nikdy předtím jsem u nikoho necítila podobně silnou léčitelskou moc. Podívala jsem se do tvých krásných očí a div se mi nezatajil dech, když jsem postřehla tu nezkrotnou sílu.“

Zklamání. Na tváři představené i v jejím hlase bylo znát zklamání.

„Pomyslela jsem si,“ hovořila dál. „*Kde se tato mladá žena skrývala? Který bůh nad tebou bděl a přivedl tě na můj práh?* Šaty jsi měla u kotníků na cáry, a přitom jsi sem vešla hrdě vzpřímená

jako nějaká vznešená dáma. Jako bys byla dědičkou samotné Kamaly.“

Dokud jí Yrene nevysypala na stůl mince a chvíli nato se nezhroutila. Pochybovala, že by samotná první představená kdy udělala něco podobného.

„Už jen tvé příjmení *Vížka* naznačuje, že tvé pramatky možná kdysi dávno měly s Torre co dočinění. V ten okamžik jsem se musela ptát, jestli jsem konečně nenašla svou dědičku, která mě jednoho dne nahradí.“

Yrene její slova zasáhla jako úder do břicha. Hafiza nic podobného nikdy v nejmenším nenaznačila...

Zůstaň, vyzvala ji. Neměla jen pokračovat ve studiu, ale měla převzít pozici, kterou jí Hafiza nabízela.

Jenže Yrene si nikdy nepředstavovala, že by mohla zasednout v této pracovně, protože měla za to, že se vrátí za Úzké moře. Dokonce i teď... Byla to pocta, jež se nedala slovy vyjádřit, avšak přitom vyznívala jaksi prázdně.

„Zeptala jsem se tě, jak chceš naložit s vědomostmi, které ti předáme,“ pokračovala Hafiza. „Pamatuješ si, co jsi mi odpověděla?“

Yrene na to ani na chvíli nezapomněla. „Řekla jsem, že je chci použít, abych vykonala něco dobrého pro svět. Abych udělala něco se svým bezcenným promarněným životem.“

Těmi slovy se roky řídila a také vzkazem, který den co den nosila při sobě. Přendávala ho z kapsy do kapsy, z jednoho oděvu do druhého. Byla to slova tajemné cizinky, možná boha, který na sebe vzal podobu potlučené mladé ženy, jež Yrene darovala zlato, za něž doputovala až sem. Zachránila ji.

„To také uděláš, Yrene,“ souhlasila Hafiza. „Jednoho dne se vrátíš domů a budeš konat dobro. Budeš konat *zázraky*. Než s tím však začneš, mám na tebe tuto prosbu. Pomoz tomu mladíkovi. Dokázala jsi tento druh zranění vyléčit už předtím a dokážeš to znovu.“

„Proč se toho neujmeš sama?“

Nikdy nemluvila tak mrzutě, tak... nevděčně.

Hafiza se na ni se smutkem pousmála. „Já nejsem tím, kdo potřebuje uzdravení.“

Yrene věděla, že představená nemá na mysli jen toho mladého muže. Náhle se jí sevřelo hrdlo.

„Máš ránu na duši, Yrene, a to, že ses ji za ty roky nepokusila uzdravit... Nemohu ti to vyčítat. Je však jen tvou odpovědností, jestli ji necháš přerůst v něco horšího. A budu pro to nad tebou truchlit.“

Yrene se zachvěly rty, ale prudce je stiskla a zamrkala, aby zahнала pálení v očích.

„Složila jsi zkoušky, a lépe než kdokoli, kdo kdy vystoupal po naší věži,“ poznamenala Hafiza tiše. „Tuto zkoušku ti však zadávám já osobně. Bude poslední. Abych se, až se rozhodneš odejít, s tebou mohla rozloučit a poslat tě do války s vědomím...“ Hafiza si položila ruku na hrud'. „S vědomím, že ať tě tvá cesta zavede kamkoli a ať bude jakkoli temná, ty si se vším poradíš.“

Yrene polkla tichý vzlyk, který se jí dral do krku, a místo toho se ohlédla k městu, jehož světlé kameny zářily v posledních paprscích zapadajícího slunce. Otevřeným oknem za zády představené dovnitř pronikal večerní vánek provoněný levandulí a hřebíčkem, chladil Yrene tvář a čechrал Hafize čupřinu bílých vlasů.

Yrene vklouzla rukou do kapsy bledě modrého oděvu a sevřela v prstech povědomý hladký složený papír. Stiskla ho, jako to často dělávala během plavby sem, v prvních nejistých týdnech potom, co ji Hafiza přijala do školy, za dlouhých hodin, v náročných dnech a i v okamžicích, kdy se pod náparem učiva div nehroutila.

Vzkaz napsaný cizinkou, která jí zachránila život a během několika hodin jí poskytla svobodu. Yrene se nedozvěděla její jméno. Jméno mladé ženy, jež vystavovala své jizvy na odív tak, jako některé dámy předváděly nejkrásnější šperky. Mladé ženy, jež byla vycvičeným zabijákem, a přitom zaplatila vzdělání léčitelce.

Ta noc přinesla tolik změn, tolik dobrého. Yrene někdy žasla, jestli se to opravdu stalo, a pomalu by věřila, že to byl jen sen,

nebýt vzkazu v kapse a té druhé věci, kterou Yrene nikdy neprodala, i když se její zásoby zlatáků ztenčily.

Šlo o krásně vyvedenou zlatou brož zdobenou rubíny, za kterou by si mohla v Antice koupit celé čtvrti.

Adarlanské barvy. Yrene nezjistila, odkud mladá žena pocházela a kdo jí uštědřil bití, které jí na hezké tváři zanechalo modřiny, mluvila však o Adarlanu stejně jako Yrene. Tak jako hovořily všechny děti, které Adarlan o všechno připravil. Děti království, kde zbyl jen popel, zkrvavená zem a trosky.

Yrene pohladila palcem vzkaz, na němž stála slova:

*Pro tvou cestu, ať povede kamkoli – a třeba ještě dál.
Svět potřebuje víc léčitelů.*

Yrene vdechla ten první večerní vánek i vůni koření a moře, kterou s sebou přinášel do Torre.

Nakonec se znovu podívala na Hafizu, která tam seděla s klidným, trpělivým výrazem.

Yrene by toho litovala, kdyby její návrh odmítla. Hafiza by ustoupila, jenže Yrene věděla, že ať už by odešla, nebo se z nějakého důvodu rozhodla zůstat, vyčítala by si to. Stále by na to myslela a ptala by se, jestli neznámé ženě nesplatila bídně její neobyčejnou laskavost. Musela se ptát, co by na to řekla její matka.

Přestože ten muž pocházel z Adarlanu a vykonával rozkazy vraha...

„Setkám se s ním a posoudím jeho stav,“ slíbila a hlas se jí jen nepatrně zachvěl. Zatula prsty do papírku v kapse. „A pak se rozhodnu, jestli ho budu léčit.“

Hafiza nad tím zauvažovala. „Tak dobře, děvče,“ odpověděla tiše. „Tak dobře.“

Yrene nervózně vydechla. „Kdy ho uvidím?“

„Zítřka,“ řekla Hafiza a Yrene znepokojeně zamrkala. „Kha-gan tě žádá, aby ses dostavila do komnat lorda Westfalla už zítřka.“

Chaol během noci skoro nezamhouřil oka. Zčásti za to mohlo neustálé horko, zčásti skutečnost, že se nacházeli v domě nejistého spojence, kde vládlo napětí a který mohl být plný špehu a neznámého nebezpečí – třeba v tom ohledu překonával i samotný Morath –, a zčásti zvěsti o osudu Zlomuvalu a všeho, co miloval.

Zčásti to přisuzoval také schůzce, která ho za chvíli čekala.

Nesryn nezvykle neklidně přecházela po velikém obývacím pokoji, který měl sloužit jako místnost pro nemocného. Byl plný nízkých pohovek a hromad polštářů a na lesklých podlahách byly položeny husté, mistrovsky zhotovené koberce z dílen zručných tkadlen ze západu, jak mu řekla Nesryn. Pokoj byl vyzdobený uměním a poklady z celé khaganovy říše, mezi kterými stály palmy zasazené v květináčích, s listy uvadajícími ve vedru a slunečním světle, jež dovnitř proudilo okny a dveřmi do zahrady.

Khaganova nejstarší dcera mu včera u večeře sdělila, že má návštěvu očekávat v deset hodin ráno. Princezna Hasar nevynikala krásou, ale její oči divoce planuly. Po jejím boku seděla půvabná mladá žena, která byla jediným člověkem, na něhož se princezna usmívala. Podle toho, jak často se dotýkaly a vrhaly na sebe upřené pohledy, to byla její milenka nebo žena.

Když Hasar Chaolovi oznámila, že za ním přijde léčitelka, její poťouchlý úsměv byl natolik znepokojivý, že Chaolovi začalo vrtat hlavou, koho to za ním vlastně poslali.

Stále nevěděl, co si o těchto lidech a o tomto místě myslet. O městě učenců, kde se setkávalo tolik kultur a historie a kde spolu místní žili v míru... V ničem se nepodobali zuřícím a zlomeným duším plným děsu a vzájemné nedůvěry, jež trpěly ve stínu Adarlanu a musely snášet ty nejhorší zločiny.

Při večeři se ho zeptali na povraždění otroků v Calaculle a Endovieru.

Nebo spíš se ho na to zeptal úlisný princ Arghun. Kdyby byl jedním z nováčků v královské stráži, Chaol by ho dokázal snadno srovnat několika dobře načasovanými ukázkami dovedností a čistou nadřazeností, jenže tady neměl právo vychytralého, povýšeného prince usměřňovat.

Ani když chtěl Arghun vědět, proč předchozí král Adarlanu považoval za nutné zotročovat svůj lid a pak poddané pobíjet jako dobytek. Proč si nevzal za příklad jižní světadíl a nepoučil se z hrůz a poskvrn, kterou otroctví přinášelo, místo toho, aby na něm postavil svou vládu.

Chaol mu odpovídal krátce a téměř nezdvouřile. Sartaqa, jediného z khaganových potomků, kromě Kashina, kterého by si Chaol mohl oblíbit, bratrovo vypytování začalo nakonec unavovat a odvedl hovor jinam. Chaol nepostřehl, k jakému tématu. Byl příliš zaujatý tím, jak se snažil překonat tep v uších, který se mu zrychlil při Arghunových jak břitva ostrých otázkách, a pak se soustředil na tváře kolem – na členy královské rodiny, vezíry či sluhy. Všechny, kteří se dostavili do khaganovy síně. Nikde nezahlédl černé prsteny ani nákrčníky. Nikdo se nechoval nijak zvlášť podezřele.

V jednu chvíli na Kashina nenápadně zavrtěl hlavou, aby mu to naznačil. Princ předstíral, že jeho gesto nepostřehl, ovšem v očích se mu varovně zablesklo: *Nepřestávej se dřvat.*

Chaol se řídil jeho příkazem. Napůl sledoval probíhající večeři, napůl si všímal každého slova, pohledu a nadechnutí svých spolustolovníků.

Khaganovi dědicové se i navzdory sestřině smrti starali o živý průběh večera a udržovali hovor, zejména v jazycích, které

Chaol neznal nebo nerozpoznával. V síni byli přítomní zástupci mnoha království, ať už vezíři, sluhové nebo společníci. I princezna Duva, již nyní připadl titul nejmladšího dítěte, byla vdaná za tmavovlasého prince se smutnými očima z daleké země, jenž se držel nablízku své těhotné manželky a sotva s někým ve své blízkosti promluvil. Kdykoli se však na něj Duva něžně usmála... Chaol si nemyslel, že to, jak se princova tvář rozzářila, bylo hrané. Napadlo ho, jestli mužova zamlklost nebyla spíše následkem toho, že ještě dostatečně neznal jazyk své manželky, takže se do hovoru nemohl zapojovat.

Nesryn ovšem takovou omluvu neměla. U večeře byla tichá a ztrápená. To, že se předtím vykoukala, Chaol zjistil jen díky výkřiku a prásknutí dveří v jejích komnatách, odkud chvilku nato vyrazil dotčeně vyhlízející sluha. Ten muž už se nevrátil a nikdo za něj neposlal náhradu.

Kadja, služebná, kterou Chaol dostal k ruce, mu pomohla obléknout se na večeři a pak se svléknout před spaním a dnes ráno mu hned potom, co se probudil, přinesla snídani.

Khagan měl každopádně vytříbenou chuť.

Skvěle okořeněné a připravené maso, jemné tak, že odpadávalo od kosti, rýže různých barev s bylinkami, obilné placky potřené máslem a česnekem, výrazná vína a nápoje z vinogradů a palíren z celé říše. Ty však Chaol odmítl a pouze ze zdvořilosti přijal sklenici, aby khagan mohl ne právě nejsrdečněji připít svým novým hostům. Přesto to bylo vřelejší přivítání, než jaké by Chaol čekal od truchlícího otce.

Nesryn pouze upila doušek či dva, masa se sotva dotkla a počkala, dokud sluhové nezačali sklízet ze stolu, načež Chaola požádala, zda by se nemohli vrátit do svých komnat. Souhlasil, jak jinak, ovšem když za sebou zavřeli dveře a on se zeptal, jestli si o tom nechce promluvit, odvětila, že ne. Chtěla jít spát a sejít se až ráno.

Měl tolik kuráže, že se zeptal, jestli budou spát u něj, nebo u ní.

Prásknutí jejích dveří bylo dost důraznou odpovědí.

A tak mu Kadja pomohla do postele, kde se převracel a otáčel, potil se a přál si, aby mohl pokrývku odkopat, místo aby ji odhazoval. Dokonce ani chladný vánek, jenž dovnitř pronikal chytře vymyšleným ventilačním systémem – vzduch dovnitř přicházel skrz průduchy v kupolích a ve věžích a poté, co ho ochladily kanály pod palácem, se šířil do pokojů a chodeb –, nepřinášel valnou úlevu.

Chaol a Nesryn spolu příliš mluvit neuměli. Když se o to pokoušeli, obvykle to nekončilo právě dobře.

Všechno dělali špatně a on se nepřestával proklínat za to, že jejich vztah nedokázal urovnat. Že se nesnažil *být* lepší.

Za těch deset minut, kdy čekali na příchod léčitelky, na něj tak tak pohlédla. Tvář měla přepadlou a po ramena dlouhé vlasy jí zplihle visely. Neoblékla si kapitánskou uniformu a raději jako obvykle zvolila tmavomodrou halenu a černé kalhoty. Jako kdyby nemohla v barvách Adarlanu vydržet.

Kadja Chaolovi pomohla znovu obléknout tmavě zelenou kazajku, a dokonce mu vycídila i přezky vepředu. Zdála se být pyšná na svou práci na rozdíl od spousty plachých a ustrašených sluhů ve zlomuvalském hradě.

„Má zpoždění,“ prohodila Nesryn tlumeným hlasem a krásně vyřezávané dřevěné hodiny v rohu potvrdily, že léčitelka už tu opravdu měla být před deseti minutami. „Neměli bychom někoho zavolat, abychom zjistili, jestli dorazí?“

„Dopřej jí čas.“

Nesryn se před ním zastavila a popuzeně se zamračila. „Musíme začít hned. Nemůžeme marnit čas.“

Chaol se nadechl. „Chápu, že se chceš vrátit domů k rodině...“

„Nechci tě popohánět, ale i jediný den může všechno změnit.“

Všiml si, že její ústa obklopují napjaté vrásky. Nepochyboval, že on sám má stejný výraz. Ráno se musel neskutečně přemáhat, aby se přiměl přestat myslet na to, kde by teď mohl být Dorian, a představovat si znepokojivé odpovědi. „Nechceš navštívit své příbuzné ve městě, až ta léčitelka dorazí? Třeba dostali zprávu od tvé rodiny ve Zlomuvalu.“

Mávla stroze rukou. „Mohu počkat, až budete hotoví.“

Chaol zvedl obočí. „A celou dobu tu budeš přecházet sem tam?“

Nesryn se svezla na nejbližší pohovku a zlaté hedvábí zaševalilo pod její váhou. „Vydala jsem se sem, abych ti pomáhala – s tímto i s naším úkolem. Neuteču, abych se věnovala vlastním záležitostem.“

„Co když ti to dám příkazem?“

Jen zavrtěla hlavou a tmavá záplava vlasů se jí při tom pohybu zavlnila.

Než jí stihl právě takový příkaz vydat, kdosi krátce zabušil na těžké dřevěné dveře.

Nesryn zavolala slovo, které v halhštině nejspíš znamenalo *vstupte*, a Chaol zaslechl blížící se kroky. Tiché, lehké kroky jediného člověka.

Dveře do obývacího pokoje se zvolna otevřely. Spočívala na nich medově zbarvená ruka.

Chaol si nejdřív všiml ženiných očí.

Při pohledu do nich se lidé na ulicích určitě užasle zastavovali. Byly zářivě zlatohnědé a jako by z nich vyzařovalo vnitřní světlo. Její vlasy byly hustým vodopádem hnědých pramenů protkaných tmavě zlatými záblesky a jejich konečky se lehce kroutily, když se dotýkaly jejího útlého pasu.

Pohybovala se s půvabem a grácií a její nohy v praktických černých střevíčkách hbitě a s jistotou přecházely pokojem. Zdálo se, že si nevšímá zdobeného nábytku nebo že ji nezajímá.

Byla mladá. Mohlo jí být nanejvýš dvacet jedna nebo dvacet dva let.

Zato její oči jako by byly daleko starší.

Žena se zastavila u vyřezávaných dřevěných schodů naproti zlaté pohovce a Nesryn okamžitě vstala. Léčitelka – protože kdo jiný by to s tou klidnou grácií, jasnými očima a prostými šaty z bleděmodrého mušelínu mohl být – přelétla pohledem mezi nimi. Byla o pár palců menší než Nesryn a měla podobně útlou postavu, ovšem i navzdory její štíhlosti... Chaol se nedo-